

Mr. Tiger สอนรัก

โดย ผักบุ้ง

ราคา 240 บาท

ลำดับที่ 263

ISBN 978-616-00-1944-1

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2558

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : วิลาสินี จันทริกิตวัฒนะ

พิสูจน์อักษร : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : อธิญาภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

ພິພຸພຸ
ກະດານຄອບສາຍຕາກຣີນຣີດ
www.greenread.com

เสือร้าย VS กระต่ายน้อย

“สมน้ำหน้า! อยากใจดีไม่เข้าเรื่อง เสือที่เพิ่งหลุดเข้าป่าไป ใช้ชีวิตอย่างอิสระได้ไม่นานเลยต้องหวนกลับมาอยู่ในกรง” ชายหนุ่มเลือดผสมไทยอังกฤษวัยสามสิบหกปีหัวเราะขำ ดวงตาสีอัลมอนด์มองญาติผู้หนึ่งที่นั่งอยู่ตรงข้าม

พยัคฆ์ พยัคฆา... ร่างสูงในชุดเซตสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงสแล็กส์ ทรงสุภาพขำไม่ออกสักนิด เขาถอนหายใจพลางเอนกายพิงพนักโซฟา สีขาวของร้านชาและกาแฟ ซึ่งตกแต่งสไตล์วินเทจอย่างเต็มที่ “พี่น่าจะรู้ว่าพี่เจन्दี้กับผมขนาดไหน”

มฤคเณทร์หยิบแก้วกาแฟขึ้นดื่ม ยังไม่ลืมว่าดอกเตอร์เจนจิรา พี่รหัสของพยัคฆ์สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่เคยมีบุญคุณกับอีกฝ่ายมาก น้ำสาวของเขาหรือแม่แท้ๆ ของพยัคฆ์เคยประสบอุบัติเหตุเสียเลือดเกือบตาย และโชคร้ายที่เป็นเลือดกรุ๊ปหายาก ซึ่งไม่มีใครในครอบครัวมีเลือดกรู่นั้น แต่น้ำสาวของเขาได้เลือดของดอกเตอร์เจนจิราช่วยต่อลมหายใจไว้อย่างหวุดหวิด

“พี่เจन्दี้... มาขอรับรองผมด้วยตัวเอง ถ้าผมปฏิเสธไม่ช่วย ผมก็คงแล้งน้ำใจเกินไป” พยัคฆ์หยิบแก้วกาแฟขึ้นมาดื่มบ้าง หนุ่มลูกครึ่งเลิกคิ้วหนาๆ ขึ้นเล็กน้อย

“ว่าแต่อยู่ๆ ทำไมถึงมีอาจารย์ลาออกกลางเทอมได้”

“ผมก็ไม่วู้ตึ้นลิกหนาบางหรงกรับ คลับคล้ายคลับคลาว่าทางมหาวิทยาลัยก็ไม่ทราบเรื่องมาก่อนด้วย อาจารย์ท่านนั้นทำหน้าที่สอนขอลาออกฝากมาทางพี่เจนแล้วก็หายตัวไปเลย เขาเป็นเพื่อนสนิทที่พี่เจนรุ่นพี่ผมเหมือนกัน แต่ผมไม่สนิทเท่าไร” พยัคฆ์รู้แค่อีกฝ่ายชื่อแทนคุณเมื่อหลายปีก่อนสมัยยังเรียนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่ หากบังเอิญเจอเจนจิราที่มักเจอแทนคุณอยู่ด้วย “พี่เจนเป็นห่วงว่าถ้าพี่แทนกลับมาสอนอีกครั้งจะมีปัญหา เลยออกตัวกับทางมหาวิทยาลัยว่าเทอมนี้จะมีคนมาแทนให้ ความช่วยเหลือมาถึงผมนี่ไง”

มฤคเณทร์หัวเราะร่วน ไม่รู้จะซ้ำหรือส่งสารอีกฝ่ายดี เพราะรู้มาตลอดว่าพยัคฆ์ไม่ชอบชีวิตในกฎระเบียบเท่าไร สี่ปีก่อนถึงตัดสินใจลาออกจากการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยไปเป็นชาวไร่ชาวนา ทิ้งๆ ที่อนาคตกำลังไปได้สวย

ศาสตราจารย์พฤษฯ พ่อของพยัคฆ์เองก็ผิดหวัง แต่สุดท้ายก็เคารพการตัดสินใจของลูกชาย เพราะรู้ว่าต้นทุนทั้งนี้ไม่มีประโยชน์

ครอบครัวพยัคฆ์มาเป็นอาจารย์มาตั้งแต่รุ่นทวด สิบกว่าปีก่อน พยัคฆ์เหมือนเด็กวัยรุ่นหลายคนที่ไม่รู้ว่าตัวเองชอบอะไร หรืออยากเป็นอะไร พ่อแม่อยากให้เรียนอาจารย์ก็ตกลงตามนั้น และเจ้าตัวก็ดูสนุกกับการสอนหนังสือมาก พยัคฆ์เคยบอกเขาว่าภูมิใจทุกครั้งที่ได้เห็นลูกศิษย์ประสบความสำเร็จ แต่น่าเสียดายที่ต้นได้เลือกเจ้าชู้มาจากผู้เป็นตาเต็มๆ ก็เลยมีผลกระทบต่อน้ำที่การงาน

แม้ในมหาวิทยาลัย พยัคฆ์จะเป็นอาจารย์หนุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านดาราศาสตร์ เป็นที่เคารพนับถือของลูกศิษย์ลูกหา และไม่เคยมีพฤติกรรมแย่ๆ เลยสักนิด แต่พอตกกลางคืนแล้ว... พยัคฆ์กลับกลายเป็นเสือผู้เหิงที่เปลี่ยนคู่ควบบ่อยยิ่งกว่าเปลี่ยนรองเท้า

แรกๆ ก็ไม่เท่าไร แต่นานวันเข้าก็เริ่มมีคนซุบซิบนินทาเสียหาย

ในฐานะครูบาอาจารย์ คนส่วนใหญ่มักคาดหวังให้เป็นแบบอย่างที่ดี ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกรั้วมหาวิทยาลัยก็ตาม ศาสตราจารย์พฤษัชพยายามตักเตือนลูกชายหลายครั้ง เนื่องจากตัวท่านก็สืบเชื้อสายมาจากตระกูลผู้ดีเก่าด้วย คนในสังคมจึงจับตามองมากกว่าปกติ แต่พฤษัศก็เหมือนผู้ชายทั่วๆ ไปที่รักสนุก และอยากมีชีวิตเป็นของตัวเองบ้าง

สี่ปีก่อน เมื่อได้มีเวลาไปพักผ่อนคิดอะไรเเงิบๆ ที่ไร่ชาและกาแฟของผู้เป็นตาในช่วงปิดเทอม พฤษัศก็เริ่มตระหนักได้ว่าตัวเองเดินอยู่ในกรอบของพ่อมานานจนเคยชิน ชายหนุ่มแบกความคาดหวังของพ่อเอาไว้จนหลงลืมว่าความต้องการของตัวเองจริงๆ คืออะไร สุดท้าย ‘อาจารย์เสือ’ จึงกลายมาเป็น ‘นายเสือ’ แห่งไร่ดวงสุตาทุกวันนี้

ไม่นึกว่าอยู่ๆ เสือร้ายจะต้องกลับมาอยู่ในกรอบระเบียบและกฎเกณฑ์อีกครั้งในฐานะอาจารย์พิเศษวิชาดาราศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ดอกเตอร์เจนจิราสังกัดอยู่

“เอาน่า แคล่สองเดือนคงไม่ทำให้เขี้ยวเล็บแกหักได้หรอก” มฤคเณทร์ปลอบใจญาติหนุ่มที่ทอดตามองไปนอกกระจกใสของร้านอย่างแข็งๆ หรือบางที่อาจไม่แข็งอย่างที่คิด...

เขาเพิ่งสังเกตว่านายนัตาสีนิลดูวาวระยิบราวกับเสือร้ายกำลังเตรียมล่าเหยื่อก็ไม่ปาน เมื่อมองตามไปเท่านั้น นักธุรกิจหนุ่มก็ได้คำตอบทันทีว่าไม่ผิด!

พรตีสองคนกำลังยืนแจกลินค้าตัวอย่างอยู่หน้าทางลงสถานีรถไฟใต้ดิน พวกหล่อนสวมเดรสกระโปรงทรงบอลดูสีชมพูหวาน ไม่ได้เปื้อนหรือเน้นส่วนโค้งเว้าจนเกินงาม ทั้งยังน่ารักน่าออกตรวจกับตุ๊กตานีมๆ บางทีคงเพราะที่คาดผมหูกระต่ายที่พวกหล่อนคาดด้วย

“อาจารย์เสืออยากไปรับแจกเหรอครับ” หนุ่มลูกครึ่งหันกลับมาแสวงหาฯ ทั้งที่รู้ว่าถ้าพฤษัศไปรับแจกลินค้าตัวอย่างจริงๆ คงได้ถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ

ก็สินค้าที่พวกกระต่ายน้อยแจกนี่คือผ้าอนามัยแรบบิต!

“เอามาให้พี่ใช้เหอะครับ” พยัคฆ์หันกลับมาทวงอีกฝ่าย มฤเคนทร์หัวเราะอย่างขบขัน แต่ไม่ทันได้พูดอะไรมากกว่านั้น เขาก็ไม่ได้อยู่ในสายตาของพยัคฆ์อีก

ให้ตายสิเน่า! พรุ่งนี้จะต้องสวมวิญญาณครูบาอาจารย์แล้วแท้ๆ เสือร้ายยังจ้องจะตะครุบเหยื่อสาวอยู่อีก แถมเป็นสาวน้อยที่เขามองจากไกลๆ แล้วก็ไม่แน่ใจเลยว่าจบมหาวิทยาลัยหรือยัง บางทีคงเพราะที่คาดผมหูกระต่ายนั่นละ!

“ผมว่าอาจารย์ถอดเข็มเล็บบอกให้หมดดีไหมครับ ไหนๆ ก็รับปากช่วยพี่เจนแล้ว อย่าให้มีอะไรจาวๆ จนเสียไปถึงน้ำพุฤษีดีกว่า” มฤเคนทร์จึงใจแกล้งเรียกอีกฝ่ายว่า ‘อาจารย์’ เพื่อเตือนให้พยัคฆ์รู้ว่าตัวเองลงจากเตียงรายมากรุงเทพฯ ด้วยธุระใด

“เป็นครูก็มีหัวใจนะครับพี่เคน และวันนี้ผมยังไม่ได้เป็นครู นั่นเป็นเหตุผลที่ผมควรจะต้องทิ้งทวน” เสือหนุ่มยักคิ้ว ลูกออกไปจากร้านโดยที่มฤเคนทร์ส่ายหัวในความเสเพลของอีกฝ่าย

นักธุรกิจหนุ่มไม่เข้าใจว่าการเปลี่ยนคู่ควงไปเรื่อยๆ มีความสุขตรงไหน เพราะสำหรับเขา ต่อให้มีผู้หญิงสักกี่คนมาอยู่ใกล้ๆ ถ้าไม่ใช่คนที่รักแล้ว...เขาไม่เคยรู้เลยจริงๆ ว่า ‘ความสุข’ มันเป็นอย่างไรร

ประกายตาสีอัลมอนต์ไหววูบ เมื่อใบหน้าของผู้หญิงในความทรงจำตลอดหลายปีปรากฏขึ้นในความคิด แต่เวลาเดียวกันเขาก็รู้ดีว่าหลอนเป็นได้แค่คนใน ‘ความทรงจำ’ ที่ไม่มีวันจับต้องได้อีกต่อไป

ตาหลายคู่มองตามร่างสูงที่ก้าวออกมาจากร้านชาและกาแฟชื่อดัง ‘ไวท์คราเวน’ ซึ่งมีอยู่ทุกแห่งสาขาทัวประเทศ โดยมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่บนตึกสูงกว่าหกลสิบชั้นย่านใจกลางธุรกิจ

คราเวนทาวเวอร์เปิดให้บริการอื่นๆ มาเขาเป็นสำนักงานด้วย ส่วน

เจ้าของตึกคือ มฤเคนทร์ คราวน์ ทายาทเพียงคนเดียวของดวงกมล ภรรยา
อดีตนักค้าสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ชาวอังกฤษ ที่ทุกวันนี้ผันตัวมาทำธุรกิจ
กาแฟเป็นหลัก

พยัคฆ์มีความเกี่ยวพันกับดวงกมลในฐานะหลานชาย แต่ไม่ได้
มีความเกี่ยวข้องอะไรกับคราวน์กรุ๊ป พนักงานที่เข้าออกคราวน์ทาวเวอร์
ส่วนใหญ่จึงไม่รู้จักเขา เพียงแต่รูปร่างหน้าตาที่ชวนมองนั้นทำให้สาว ๆ
หลายคนซึ่งเข้ามาติดต่อธุระต้องเหลียวหลังตลอดทางเดินที่ชายหนุ่ม
ก้าวไปยังประตูหน้า

เสียดาย...ตอนนี้พยัคฆ์ไม่มีสายตาไว้มองสาวคนไหน เพราะสาว
เพียงคนเดียวที่เขาปรารถนาจะทำความรู้จักคือกระต่ายน้อยหน้าสถานี
รถไฟใต้ดิน

ตั้งแต่เสี้ยวนาที่แรกที่บังเอิญหันไปเห็นหล่อน ใบหน้าน่ารักก็
สะดุดตาเขาอย่างจัง ยิ่งพอริมฝีปากอ้อมแย้มยิ้มให้เหล่าผู้คนที่เดินมารับ
สินค้าตัวอย่าง หัวใจของเขาก็กระตุกไหวจนไม่อาจนั่งมองเฉยๆ ได้นานไป
กว่านี้

เขาอยากกินกระต่าย...

พยัคฆ์รู้ว่าตัวเองไม่ใช่ผู้ชายที่ดีนัก แต่อย่างน้อยๆ ก็ไม่คิดว่า
ตัวเองทำอะไรผิด เพราะเขาไม่เคยหลอกลวงผู้หญิงคนไหนด้วยคำว่ารัก
บางทีคงเพราะผู้หญิงส่วนใหญ่ที่คบก็เป็นแคชาโนวี มันเลยเข้าทำนอง
ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่

แต่ก็ใช่ว่า งู เอ๊ย! เสือหนุ่มจะไม่เคยคิดจริงจังกับใคร มีผู้หญิง
สองสามคนที่เขารู้สึกสบายใจเวลาคุยด้วยจนสามารถใช้คำว่า ‘แฟน’ ได้
เพียงแต่พอคบกันไปจนถึงจุดจุดหนึ่ง เขากับอีกฝ่ายก็มักจะมีทัศนคติ
บางอย่างไม่ตรงกันจนต้องยุติความสัมพันธ์เสมอ

ดังนั้นเมื่อเริ่มสนใจกระต่ายน้อยกลางกรุง พยัคฆ์ยังไม่แน่ใจว่า
จะคบกันถึงขั้นไหน แต่ที่แน่ๆ คือการสานสัมพันธ์กับใครสักคนไม่ใช่

เรื่องยากสำหรับเขา

อย่าหาว่าพ่ายแพ้หลังตัวเองเลย เขาแค่เรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตตลอดหลายปีที่ผ่านมาว่าถ้าไม่คิดอยากรู้จักสาวคนไหนเป็นพิเศษก็อย่าไปอยู่ใกล้ๆ นานเกินสามนาที่ ไม่อย่างนั้นพวกหล่อนอาจกลายเป็นฝ่ายอยากรู้จักเขาเสียเอง ยิ่งถ้าเขามองตอบด้วยแววตาที่ดูเหมือนให้ความสนใจ บางคนอาจป่วยเป็นโรคหัวใจเต้นผิดจังหวะกะทันหันจนแข่งขาอ่อนแรงเลยก็ได้

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินกับกางเกงสแล็กส์สีดำสนิทก้าวออกมาจากประตูหน้าตึก ดวงตาคมระยิบมองไปยังกระต่ายน้อยน่ารักที่กระโดดมาป่วนเปียนอยู่ในหัวใจตั้งแต่แรกเห็น แต่แล้วเสื้อหนุมกลับต้องขมวดคิ้วเมื่อพบว่าหน้าทางลงสถานีรถไฟใต้ดินเหลือเพียงพริตติอีกคนหนึ่งเท่านั้นที่ยังทำงานอยู่

กระต่ายน้อยของเขาหายตัวไปไหนแล้ว...

ชายหนุมกวาดตามองหารอบๆ ก็ไม่พบ ทั้งที่ระยะทางจากหน้าร้านกาแฟมานอกตึกกินเวลาไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ

ทันใดนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งก็หวีดร้องดังลั่น

เอ๊ยดดด!

ทุกคนในบริเวณนั้นต่างหันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่เว้นแม้กระทั่งพ่ายด้วย

ภาพที่เห็นคือหญิงวัยกลางคนสวมเครื่องแบบพนักงานออฟฟิศล้มหายหลังอยู่ริมถนน หวิดถูกรถชนแต่ไม่ถึงเมตร

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย! มีโจรกระชากกระเป๋าฉัน!” หล่อนตั้งสติได้ก็รีบร้องขอความช่วยเหลือทันที มืออวบๆ ซี่ไปยังชายร่างผอมสูงสวมหมวกแก๊ปที่กำลังวิ่งหลบเข้าไปในตรอกเล็กๆ ข้างตึกคราวน์ เดาได้ไม่ยากว่ามันคงผลักหล่อนจนล้มตึง

ระยำ! พ่ายค์ไม่รอช้าที่จะวิ่งตาม เขาอาจไม่ใช่ผู้ชายที่ดีนัก

แต่ก็ไม่ใช่ว่าคนประเภทที่จะเพิกเฉยต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

เนื่องจากละแวกนี้เป็นย่านธุรกิจ มีตึกสูงเสียดฟ้ามากมาย เมื่อตามลิ้งค์เข้ามาในตรอกแล้ว จึงเจอทางแยกเป็นช่วงๆ ระหว่างตึกแต่ละแห่ง ทำให้พยัคฆ์ไม่แน่ใจว่าโจรวิ่งหายไปทางไหน กระทั่งเห็นเงาใครบางคนหลบไปทางซ้ายมือของตึกด้านหน้า พยัคฆ์จึงตัดสินใจวิ่งไปอีกทางที่คุ้นว่าเชื่อมไปยังชอกตึกที่โจรกำลังซ่อนตัวอยู่ได้

“ไม่ก็อดใจด้วยซ้ำ พยัคฆ์ก็โผล่มาดักหน้าโจรได้สำเร็จ

ชายร่างผอมสูงชะงัก หน้าซีดเผือดอย่างรวดเร็ว มันตั้งท่าจะหนีหลังกลับเพื่อวิ่งหนี แต่พยัคฆ์ไม่ปล่อยยให้ตัวเองต้องเปลืองแรงไล่ล่าอีก ชายหนุ่มยื่นเท้าไปขัดขาจนโจรเสียหลักล้มหัวทิ่ม

“โอ๊ย!” โจรอุทาน ใบหน้าแทบซีดพื้นคอนกรีต

จังหวะนั้นพยัคฆ์ก้าวตามไปดึงไหล่โจรให้หันกลับมาหา แต่แล้วก็ต้องตกใจที่อีกฝ่ายตัวดัดปลายมีดคมกริบมาทางใบหน้าเขา

โชคดีที่เขาพอมีสักชะป้อนกันตัวอยู่บ้าง พยัคฆ์จึงเอนศีรษะหลบพ้นอย่างหวุดหวิด ชายร่างผอมสูงรีบลุกขึ้นแทงซ้ำ แต่พยัคฆ์จับแขนมันไว้ได้ เขาระแทกมือหยาบกร้านนั้นกับผนังตึกหลายครั้งจนมีดหล่นลงพื้น

ผัวะ!

เขาตอบแทนความคิดร้ายกาจของโจรด้วยกำปั้นหนักๆ ข้างกรามฝั่งซ้าย แล้วถีบเข้าตรงกลางท้องจนมันเซหงายหลังล้มไปอย่างแรง

โจรเริ่มหน้าซีด ตัวสั่น เหลือบตามองมีดกับกระบี่เข้าผู้หญิงที่หล่นอยู่ข้างเท้าพยัคฆ์ด้วยความเสียดาย แต่นัยน์ตาวาววับของเสือหนุ่มทำให้โจรไม่คิดเสี่ยง ลนลานลุกขึ้นวิ่งหนีไปทางตรงข้าม

แน่ละ! พยัคฆ์ไม่คิดปล่อยให้โจรไปก่อคดีกับใครอีก

เมื่อก้มเก็บกระบี่ขึ้นมา เขาก็ตั้งท่าจะตามไปจับตัวมันส่งตำรวจด้วย นึกไม่ถึงว่าอยู่ๆ จะมีไม้ท่อนหนึ่งฟาดด้านหลังศีรษะเขาเสียก่อน

“โอ๊ย!” พยัคฆ์เสียหลักเซไปด้านหน้า โจรคงไม่ได้มีแค่คนเดียว

เสียแล้ว เพราะมันเป็นไปไม่ได้แน่ๆ ที่โจรคนเดิมจะอ้อมตีกลับมาทางด้านหลัง ได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้

พยัคฆ์ขบกรามแน่น รีบหันกลับมาเพื่อรับมือกับผู้ช่วยโจร แต่แล้ว ชายหนุ่มกลับต้องชะงัก

ไม่ใช่เพราะพวกโจรมากันหลายคน ไม่ใช่เพราะโจรหน้าตาน่ากลัว หรือตัวโตเป็นยักษ์ โจรมันตัวเล็กมากๆ ต่างหาก แถมยังหน้าหวานมากๆ อีกด้วย

กระต่ายน้อย!

พยัคฆ์ไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนี้นะ หญิงสาวในชุดกระโปรงสีชมพูหวาน สวมที่คาดผมหูกระต่าย คนเดียวกับที่เขาต้องตาต้องใจ ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาสำหรับยืนตะลึง หล่อนกำลังใช้ไม้กวาดในมือฟาดเข้ามาที่เขา

“เฮ้ย!” ความตกใจทำให้เสื้อหนุ่มรีบถอยหลบ ทว่ากระต่ายน้อยก็หาได้หยุดไม่

“ไอ้โจรห้าวร่อย คิดว่าจะรอดไปได้เหรอ!” หญิงสาวตามมาฟาด เนื้อตัวเขาอย่างต่อเนื่อง พยัคฆ์งุนงงว่าอยู่ๆ หล่อนกลายเป็นนางโจร ได้อย่างไร

ไม่สิ! จากข้อกล่าวหาเมื่อครู่ กระต่ายน้อยไม่ใช่โจร แต่กำลังคิดว่าเขาเป็นโจรต่างหาก

“เดี๋ยวก่อนคุณ เข้าใจผิดแล้วนะ” พยัคฆ์พยายามชี้แจง เบี่ยงกายหลบอาวุธในมือกระต่ายน้อย ทั้งที่ความจริงจะสู้ก็ได้ แต่เขาไม่ชอบสู้กับผู้หญิง ซึ่งการที่เขาเอาแต่รับ ไม่ยอมรุก ทำให้หล่อนไม่ยอมหยุด สุดท้ายชายหนุ่มเลยหยุดการโจมตีด้วยการจับด้ามไม้กวาดไว้ “ฟังผมก่อนสิ ผมไม่ได้...”

“หลักฐานคามือยังจะแก้ตัวอีก!” หล่อนถลึงตามองกระเป๋าก่อนจะพยายามดึงไม้กวาดกลับ ทว่าไม่สำเร็จ เนื่องจากข้อเสียเปรียบทางกาย “ทางนี้ล่ะ! ทางนี้! ไอ้โจรห้าวร่อยมันอยู่ทางนี้ล่ะ”

พยัคฆ์เบิกตากว้าง เมื่ออยู่ๆ หญิงสาวก็ชะเง้อชะเง้อตะโกนบอกใครสักคนด้านหลังเขา

บ้าฉิบ! มันคงไม่ดีแน่ๆ ถ้าจะต้องมีใครเข้าใจผิดตามหล่อนเพียงเพราะเห็นเขาถือของกลาง แต่พอหันตามไปเท่านั้น พยัคฆ์ก็พบว่าเขาถูกกระต่ายป็นหัว!

ด้านหลังไม่มีใคร อีกทั้งหล่อนยังถือโอกาสวิ่งไม้กวาดกลับคืนไปด้วย

เมื่อรู้ทันว่าหญิงสาวจะต้องเล่นงานเขาต่อจากนั้น พยัคฆ์จึงหันกลับมาพร้อมยกมือรับไม้กวาดที่กำลังจะฟาดศีรษะได้ทันเวลา ก่อนจะออกแรงดึงมันโยนทิ้งไปด้านหลัง ส่งผลให้ร่างบางเสียหลักล้มมาทางเขา

“ว้าย!”

แน่นอนว่าชายหนุ่มรู้อยู่แล้ว ถึงได้รวบกายหล่อนไว้ในอ้อมแขน แทนการปล่อยให้ล้ม ดวงตาคมจ้องมองหญิงสาวอย่างดุๆ หัวเสียที่หล่อนไม่ยอมฟังคำอธิบายบ้าง

ต่อให้เขามีของกลางอยู่ในมือจริง แต่หล่อนก็ควรสังเกตเสื้อผ้าหน้าผมเขาบ้าง โจรที่ไหนจะแต่งตัวสุภาพ เปิดเปลี่ยนหน้าตาตัวเองโดยไม่มีอะไรอำพรางแม้กระทั่งหมวกในตอนกลางวันแสกๆ แบบนี้

แต่พอเห็นแววตาที่กำลังตระหนกตกใจสุดขีดของกระต่าย พยัคฆ์ก็เริ่มตระหนักได้ว่า ถ้าเขาเป็นโจรจริงๆ การที่หล่อนพยายามเอาตัวรอดทุกๆ ทางมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

คนสมัยนี้รู้หน้าไม่รู้ใจ กระต่ายน้อยอาจคิดแบบนั้นก็ได้ เพราะตอนนี้เขารู้สึกอยากเป็นโจรจริงๆ เสียแล้ว แต่ไม่ใช่โจรกระซอกกระเป๋ารอกโจรกระซอก ‘จูบ’

ใบหน้าน่ารักของหล่อนสะดุดตาเขาตั้งแต่เห็นจากไกลๆ ยิ่งเห็นใกล้ๆ ยิ่งสะดุดใจอย่างบอกไม่ถูก อันที่จริงหล่อนก็ไม่ได้สวยมากมายนักหรอก แต่น่ารักน่ามองเหมือนตุ๊กตา บางทีคงเพราะผิวใสๆ แก้มขาว

อมชมพูเหมือนเด็กๆ แล้วยังสวมที่คาดผมหูกกระต่าย

พยัคฆ์เพิ่งสังเกตว่าหญิงสาวมีนัยน์ตากลมโตสีอัลมอนต์...เหมือนมฤคเณทร์

หรือหล่อนจะเป็นลูกครึ่ง

เลื้อยหนุ่มไม่แน่ใจ แต่ที่แน่ๆ คือหล่อนคงเป็นครึ่งคนครึ่งนางฟ้า ถึงได้มีเวทมนตร์ทำให้เขาไม่อยากจะสายตาไปมองสิ่งอื่น ไม่อยากแม้กระทั่งปล่อยร่างนุ่มนิ่มออกจากอ้อมแขน ทว่าอยากแนบแน่นตราตรึง

ทันใดนั้น นางฟ้าก็ดลบันดาลให้เขาได้แนบแน่นสมใจ แต่เป็นการแนบแน่นในลักษณะที่อยู่อ่ๆ หล่อนก็จับศีรษะเขาก็มไปหาเพื่อ...กั๊กจูบเขา!

“โอ๊ยย!” พยัคฆ์ปล่อยมือจากเอวหล่อนทันที ส่วนหญิงสาวก็ไม่รอช้า อาศัยจังหวะนั้นก้าวเร็วๆ ไปหนีบไม้กวาดขึ้นมำง่าง

พยัคฆ์ไม่ทันระวังเพราะยังเหลือเชื่อที่หล่อนสู้ด้วยวิธีนี้ แต่ก็ได้ผลชะงัด เพราะเมื่อจุกคิดได้ว่าหล่อนวิ่งไปด้านหลังทำไม เขาก็หันไปเห็นด้ามไม้กวาดฟาดข้างศีรษะเขา

ผ่าวะ!!!

ความไม่บันยะบันยังของหล่อนทำให้ชายหนุ่มเซไปชนกับผนังตึก ภาพที่เห็นคือหล่อนกำไม้กวาดแน่น มือสั่นระริก แต่พอตั้งท่าจะตีเขาอีกครั้ง เสียงอุทานของหญิงวัยกลางคนก็ดังขึ้นด้านหลังพยัคฆ์

“ว้าย! ตายแล้ว อย่าตีนะหนู!”

หญิงสาวชะงัก มองบ้าเจ้าของกระเป๋ที่เพิ่งวิ่งตามมาถึงอย่างไม่เข้าใจ แล้วคำเฉลยก็ทำหล่อนตะลึง

“พอหนุ่มคนนี้เขามาช่วยป่าจับโจรเหมือนกัน!”

ไม้กวาดในมือกระต่ายน้อยหล่นกระแทกพื้นคอนกรีต ดวงตากลมโตมองกลับมายัง ‘พอหนุ่ม’ พลเมืองดีอีกครั้ง นี่ไม่ถึงว่าเขาพยายามบอกก่อนหน้าี่จะเป็นความจริง แต่เข้าเกินไปเสียแล้ว... เปลือกตาของเขาปรือดำพร้อมกับที่ร่างนั้นล้มลง หมดลื่นสติดสมปฤดี!

2

อุบัติเหตุ...รัก?

เขาจะเป็นอะไรมากหรือเปล่านะ

หญิงสาวในชุดกระต่ายสีชมพูยืนชะเง้อชะเง้ออยู่หน้าประตูห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล แววดากระวนกระวายเป็นห่วงชายหนุ่ม ที่หล่อนเข้าใจผิดว่าเป็นโจรกระชากกระเป๋า แต่สาบานได้ หล่อนไม่คิดว่าเหตุการณ์จะกลายเป็นแบบนี้

ช่วงที่เกิดเหตุวิ่งราวตรึงริมถนน น้ำรินกำลังเข้าห้องน้ำอยู่ในสถานี่รถไฟใต้ดิน พอกลับขึ้นมาได้ยินเสียงหญิงวัยกลางคนกำลังร้องขอความช่วยเหลือ พลังซึ่ไม่ซึ่มือไปทางตรอกเล็กๆ ข้างตึกครวน์ หล่อนก็ไม่รอช้าที่จะตามไปเอาของมีค่ากลับมาคืนให้ โดยไม่ทันเห็นว่าผู้ชายอีกคนวิ่งนำปีก่อน

แน่ละ น้ำรินไม่คิดว่าตัวเองจะสู้กับผู้ร้ายได้ง่ายๆ ระหว่างทางจึงคว้าไม้กวาดด้ามใหญ่จากพนักงานเทศบาลติดมาเป็นอาวุธ นี่ก็ไม่ถึงว่ามันจะทำร้ายพลเมืองดีเข้าอย่างจัง

หญิงสาวแม้มีริมฝีปากเล็กๆ แผลที่ศีรษะชายหนุ่มอาจไม่ใหญ่โตมากนัก แต่หล่อนไม่สบายใจเลยที่เขาหมดสติไปแบบนั้น

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น น้ำรินละสายตาจากประตูห้องฉุกเฉิน ก้มหยิบเครื่องมือสื่อสารในกระเป๋าสะพายข้างไปแง้มมาดูภาพบนหน้าจอ

“จะแบ่ง” หญิงสาวรับสายเมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย
ที่วันนี้มาทำงานพิเศษแจกสินค้าตัวอย่างด้วยกันตรงหน้าครรวรน์ทาวเวอร์

“เย็นใจบ้างยัง ผู้ชายคนนั้นโอเคไหม” เสียงของอีกฝ่ายกระวน-
กระวายเป็นห่วงหล่อน ก็แห้งละ ถ้าผู้ชายคนนั้นเป็นอะไรสาหัสขึ้นมา
หล่อนคงรับผิดชอบชีวิตเขาไม่ไหว ลำพังแค่ค่าเทอมตัวเองตอนนี้ยังผิดแล้ว
ผิดอีกเพราะไม่มีจ่ายเลย

“ยังไม่ออกมาจากห้องฉุกเฉินเลย แต่พยาบาลมาบอกเมื่อสักพัก
ว่าหมอส่งตัวไปเอกซเรย์สมอง อีกเดี๋ยวคงรู้ผล...” น้ำรินเหลือบมอง
ประตูห้องฉุกเฉินที่ยังปิดสนิท “ว่าแต่...นี่แบ่งกำลังจะกลับบ้านแล้วใช่ไหม
ยุ่งขอโทษจริงๆ นะที่ต้องทิ้งของไว้กับแบ่ง”

“ไม่เป็นไรๆ แบ่งเข้าใจ ที่โทร. มานี้ก็จะถามยุ่งว่าให้แบ่งบอก
พี่คนรอรอก่อนหรือเปล่า” เพื่อนสาวหมายถึงรถตู้ของบริษัทตัวแทน
รับแจกสินค้าและใบปลิวต่างๆ ที่มาส่งพวกหล่อนทำงานตรงหน้าตึก
ครรวรน์ น้ำรินทิ้งชุดนิสิตไว้ในรถตู้ หากไม่รีบกลับไปเปลี่ยนชุดตอนนี้
ก็ต้องกลับไปติดต่อกับบริษัท

“ให้พี่เขากลับไปก่อนเลยก็ได้จะ ยุ่งไม่รู้จะเสร็จเมื่อไร ขอใบแบ่ง
มากเลยนะจะโทร. มาบอก” น้ำรินค่อนข้างเกรงใจหากต้องให้ใครๆ
มารอหล่อนคนเดียว หญิงสาวตัดบทวางสาย ก่อนจะมองไปยังประตู
ห้องฉุกเฉินอย่างกระวนกระวายอีกครั้ง

“หนูมีธุระด่วนหรือเปล่าจ๊ะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง เมื่อน้ำริน
หันไปมองก็เห็นว่าเป็นหญิงวัยกลางคนเจ้าของกระบะที่เพิ่งลุกจากเก้าอี้
รับรอง ก่อนหน้านี้อีกฝ่ายเป็นคนช่วยหล่อนพาชายหนุ่มมาโรงพยาบาล
ด้วยกัน และยังอยู่รอดดูอาการเขาเป็นเพื่อนด้วย

“หนูต้องเอาชุดไปคืนที่รถของบริษัทนะคะคุณป้า”

“ฉันรีบเอาไปคืนเขาเถอะจ้ะ ทางนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ป้าเองก็ได้”

“ไม่ได้หรอกค่ะ หนูเป็นคนดีหัวเขาสลบนะคะ” น้ำรินรีบสั่นศีรษะ

ปฏิเสธพร้อมอธิบายเหตุผล แม้ลึกๆ หล่อนจะกังวลเรื่องเงินค่ารักษาพยาบาล แต่หล่อนไม่ใช่คนปิดความรับผิดชอบ

“พอหนุ่มคนนั้นมีหมอกับพยาบาลดูแลอยู่แล้ว ถ้าหนูไม่รีบเอาชุดไปคืนจะมีปัญหาอะไรหรือเปล่า ไปทำธุระก่อนแล้วค่อยกลับมาใหม่ก็ได้” น้ำเสียงและสายตาคนสูงวัยเจือไว้ด้วยความเป็นห่วง

น้ำรินเริ่มลังเลใจ เพราะนอกจากต้องเอาชุดไปคืนบริษัทแล้ว หล่อนยังต้องไปรับเด็กชายวัยห้าขวบที่โรงเรียนอนุบาลด้วย

ทันใดนั้นแพทย์หญิงคนหนึ่งก็เปิดประตูห้องฉุกเฉินออกมา สองสาวต่างวิ่งจึงหันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน

“ใครเป็นญาติคนไข้คะ”

“ไม่ได้เป็นญาติทั้งคู่เลยคะ...” คนสูงวัยกว่าเป็นฝ่ายชี้แจง “พอหนุ่มคนนั้นเขาพยายามจะช่วยป้าจากโจรกระชากกระเป๋า แล้วก็เลยพลาดถูกตีหัวเข้า ตอนนี้เป็นยังไงบ้างคะ”

“อ้อ...” แพทย์หญิงพยักหน้าน้อยๆ ไม่ได้ซักไซ้อะไรนอกเหนือไปจากประเด็นความรับผิดชอบของตัวเอง “เท่าที่ดูเบื้องต้นจากผลเอกซเรย์อาการของคนไข้ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงนะคะ แต่เดี๋ยวหมอขอดูอาการอีกสักคืน พรุ่งนี้ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติก็กลับบ้านได้คะ ว่าแต่แบบนี้จะติดต่อญาติคนไข้ยังงัยดีคะ”

“เดี๋ยวป้ารับเป็นเจ้าของไข้เองเลยก็ได้คะ” หญิงวัยกลางคนเสนอตัวก่อนจะหันกลับมามียิ้มบางๆ ให้พริตตี้สาว “ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว หนูรีบไปทำธุระของตัวเองเถอะจ๊ะ ทางนี้เดี๋ยวป้าคุยกับคุณหมอเอง”

น้ำรินไม่คาดฝันมาก่อนว่าอีกฝ่ายจะขอรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายแบบนี้ ซึ่งหากไม่ใช่เพราะหล่อนเบียดน้อยหย่อนน้อย หล่อนคงไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายรับผิดชอบเพียงลำพังแน่ๆ

“หนูต้องขอโทษจริงๆ นะคะที่ทำให้เดือดร้อน” หญิงสาวยกมือไหว้ลึกๆ ยังเกรงใจอยู่อีกโข

“ไม่ต้องคิดมากจ๊ะ หนูไม่ได้ตั้งใจ และถ้าไม่ได้หนูกับพ่อนุ่มช่วยไว้ ป่านะ...คงต้องเสียเงินเยอะกว่าค่ารักษาพ่อนุ่มเขาแน่ๆ” หญิงวัยกลางคน บอกเลาๆ ว่าทรัพย์สินในกระเป๋านั้นมีค่ายิ่งสำหรับตัวเอง แต่หนี้อไปจากทรัพย์สิน สิ่งที่มีค่าจริงๆ คือน้ำใจของน้ำรินและชายหนุ่มต่างหาก ตอนนี้อยากจะลืมลาบากใจสักนิดที่จะต้องรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด

“ขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ” น้ำรินยิ้ม ก่อนจะมองผ่านประตูห้องฉุกเฉินที่แพทย์หญิงเปิดทิ้งเอาไว้เข้าไปด้านใน

พยาบาลสองคนกำลังช่วยกันทำแผลบริเวณศีรษะให้ชายหนุ่ม ซึ่งยังนอนนิ่งไม่รู้สึกตัว น้ำรินอยากขอโทษเขา แต่ไม่รู้ว่ายายหนุ่มจะรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไร สุดท้ายหล่อนจึงได้แต่กล่าวคำขอโทษในใจ แล้วหมุนตัวเดินออกมาจากโรงพยาบาลเพื่อรีบไปทำธุระ

หวังว่าเขาคงไม่ถือสาหาความ

“ครับ พี่เจน พอดีเมื่อวานมีอุบัติเหตุชนิดหน่อย รบกวนพี่เจน
บอกนิสิตให้ด้วยนะครับว่าผมจะเข้าสายประมาณสิบห้า นาที”

พยัคฆ์บอกรุ่นพี่ผ่านทางโทรศัพท์มือถือขณะขับรถไปมหาวิทยาลัย ในช่วงเช้า

ชายหนุ่มเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาหมาดๆ และเพิ่งกลับไปอาบน้ำ ทำธุระส่วนตัวที่บ้าน แม้จะค่อนข้างงูจะงูไปสักหน่อย พยัคฆ์ก็ไม่อยากหยุดงานเสียตั้งแต่วันแรก

“แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า ที่จริงเธอไม่เห็นจำเป็นต้องรีบมาเลย พักให้หายดีก่อนก็ได้”

“พี่เจนก็รู้ว่าผมไม่ชอบนอนอยู่กับบ้านเฉยๆ อีกร้อยอย่าง ถ้าผมเป็นอะไรร้ายแรง หมอก็ต้องกักตัวผมเอาไว้แล้วสิครับ” ชายหนุ่มย้อนแบบขำๆ เจนจิราเลยคร้านจะได้แย้ง

“เอาละๆ ไม่เป็นอะไรก็ไม่เป็นอะไร เดี่ยวพี่จะให้ทีเอ¹ ไปบอกเด็ก
ก็แล้วกัน เธอสอนห้องไหน”

“เอ็มเก้าห้องสอง ขอคุณพี่เจนนามากครับ” บอกหมายเลขห้องกับ
อีกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว พยัคฆ์ก็ตัดบทและวางสาย แล้วตะเบรกเบาๆ ตามรถ
คันหน้า ชั่วโง่งงด่วนแบบนี้การจราจรในเมืองฟ้าอมรไม่ค่อยคล่องตัวนัก

ระหว่างรอรถขยับ หัวใจพยัคฆ์ก็เริ่มกระตุกไหวเมื่อใบหน้าหญิงสาว
ที่เอาไม้กวาดตีหัวเขาเมื่อวานกำลังค่อยๆ เวียนกลับมา

ให้ตายสิ...เขายังไม่อาจลืมได้ว่าวันนั้นดาฮีอัลมอนด์ที่กลมโต
ราวกับตุ๊กตาคู่นั้นสวยชวนมองขนาดไหน ไม่อาจลืมได้ว่าแก้มใสๆ ของ
หล่อนน่าสัมผัสเพียงไร และไม่อาจลืมได้ว่าริมฝีปากหล่อนเฝ้าชวนใจ
จนเขาอยากกลายเป็นโจรกระชากจูบ

เสียดาฮีที่เมื่อวานหญิงสาวมีธุระด่วนต้องรีบกลับไปเสียก่อน
พอเขาารู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง จึงเจอแค่คุณป้าเจ้าของกระเป๋ามาขอบคุณ
และขอโทษแทนหล่อน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะหมดหนทาง
สานสัมพันธ์กับหล่อนไปเสียทีเดียว

ต่อให้จะยังไม่รู้ว่ากระต่ายน้อยเป็นใคร ชื่ออะไร แต่การรู้คร่าวๆ ว่า
หล่อนทำงานเป็นพรตติของบริษัทผ้าอนามัยเรบิตก็ทำให้การไล่ล่า
หล่อนไม่ใช่เรื่องยาก

เสื้อหนุมยืม หมายมาดว่าต้องได้เจอหล่อนอีกครั้งในเร็วๆ นี้ และ
จะไม่มีทางยอมให้หล่อนรอดพ้นจากกรงเล็บอีกง่ายๆ แน่!

รถยนต์สีดำมันปลาบแล่นมาจอดหน้าอาคารคณะวิทยาศาสตร์
ที่ออกแบบอย่างเก๋ไก๋เป็นรูปตัวเอ็ม ร่างสูงในชุดสูทสีดำก้าวตรงไปยังลิฟต์
ที่อยู่ทางปีกขวาของอาคาร แต่เนื่องจากตอนนี้เลยเวลาเข้าเรียนคาบแรก

¹ TA ย่อมาจาก Teacher Assistant (ผู้ช่วยอาจารย์)

มาแล้ว ชั้นล่างจึงไม่มีใครเหลืออยู่เลยสักคน พยัคฆ์เป็นคนเดียวที่มาใช้ลิฟต์ ไม่ถึงนาทีด้วยซ้ำ...ประตูจึงเปิดรับเขาเข้าไปด้านใน

“ไปด้วยคนค่ะ รวดด้วย” ผู้หญิงคนหนึ่งเรียกพร้อมๆ กับที่เสียงฝีเท้าหล่อนก้าวตามมาอย่างร้อนรน แม้ประตูกำลังจะปิดสนิทอยู่รอบร่อความมีน้ำใจก็ทำให้พยัคฆ์เลือกกดลิฟต์รอ นึกไม่ถึงเลยว่าใบหน้าของหญิงสาวที่ยืนหอบหายใจอยู่ด้านนอกจะทำให้เขาต้องนั่งจั่นราวรูปปั้นหิน

กระต่ายน้อย...อยู่ๆ ก็มาปรากฏตัวตรงหน้าเขาโดยไม่ต้องเสียเวลาตามหา ทว่าเครื่องแบบนิสิตที่หล่อนสวมก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนมีกำปั้นหนักๆ ชกเข้ากลางหัวใจอย่างรุนแรง!

“คุณ...” น้ำรินมีท่าทางตะลึงไม่แพ้อีกฝ่าย แต่เมื่อประตูค่อยๆ ปิดลงอีกครั้งตามระบบอัตโนมัติ หญิงสาวก็รีบร้อนเอามือจับขอบประตูไว้เพื่อแทรกตัวเข้ามา ก่อนจะหันไปทางปุ่มควบคุมลิฟต์

นิ้วเรียวยาวจะกด หมายเลขชั้นที่หล่อนต้องการถูกกดเอาไว้ก่อนแล้ว

“คุณ...เอ่อ...” ใบหน้าน่ารักหันกลับมาหาชายหนุ่มอีกครั้ง ดวงตากลมโตมองผ้าก๊อชแผ่นเล็กๆ ที่แปะอยู่บริเวณหน้าผากซีกซ้ายเขาอย่างไม่อยากเชื่อ “ออกจากโรงพยาบาลได้แล้วหรือคะ เมื่อวานฉันได้ยินหมอบอกว่าคุณต้องรอดูอาการต่ออีกวัน”

“ผมไม่ได้เป็นอะไรมาก” พยัคฆ์ตอบสั้นๆ ยังวางตัวไม่ถูกนักกับการที่อยู่ๆ ก็รู้ว่าหล่อนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเดียวกับที่เขาสอน

ใช้ว่าหญิงสาวหน้าแก่เกินวัยหรือ หล่อนหน้าเด็กมากๆ ด้วยซ้ำ แต่เขาก็แค่ไม่คิด... ไม่คิดว่าโลกจะกลมจนน่าสังเวชตัวเองแบบนี้ เพราะผู้หญิงเพียงประเภทเดียวที่เขาจะไม่สนุกด้วยเป็นอันขาดก็คือ ‘ลูกศิษย์’ ของเขา แม้จะไม่ใช่ลูกศิษย์โดยตรงก็ตาม!

ในเวลาที่เขาสวมบทบาทอาจารย์อยู่แบบนี้หากเมื่อวานไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้น แล้วเขาจับหล่อนจนได้ชิมเนื้อกระต่ายสมใจจริงฯ ตอนนี้เขาจะกำลังรู้สึกอย่างไร...

คงเหมือนตกนรกทั้งที่ยังหายใจเลยทีเดียว!

“นั่นก็ค่อยยังชั่วหน่อยค่ะ” น้ำรินถอนหายใจโล่ง ผิดจากอาจารย์หนุ่มที่ถูกกลุ่มก้อนของความรู้สึกผิดบาปพุ่งเข้ามาอัดแน่นจนเต็มอก “ฉันต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะคะที่ตีหัวคุณเสียเต็มเหนี่ยว แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นี่ฉันก็ตั้งใจว่าเลิกเรียนจะแวะไปเยี่ยมคุณที่โรงพยาบาล ดีจังเลยคะที่คุณหายแล้ว”

น่ารัก...หัวใจของพยัคฆ์พองโตเมื่อรู้ว่าหญิงสาวไม่ได้คิดผลักเขาให้เป็นภาระของคนอื่น หล่อนยังคิดจะกลับไปเยี่ยม ไปดูแลเขาด้วย

ราวกับกระต่ายน้อยหลงทางมาตรงหน้า เสือหนุ่มอยากกระโจนเข้าหาให้รู้แล้วรู้รอด แต่เสือไม่กินลูกตัวเองฉันใด เสือผู้หญิงอย่างเขาก็ไม่เคยคิดกิน ‘ลูกศิษย์’ ตัวเองฉันนั้น

อารมณ์เสีย! พยัคฆ์เบือนสายตาหลบไปอีกทาง ไม่อยากเห็นหน้ากระต่ายน้อยให้รู้สึกเหมือนถูกตอกย้ำในความผิดพลาด แต่สีหน้าเรียบนิ่งติดจะบึ้งตึงทำให้น้ำรินอดคิดไม่ได้ว่าเขาไม่อยากจะสนทนาด้วย

“คุณ...โกรธฉันหรือคะ” น้ำรินถามเสียงอึกอัก เล่นเอาพยัคฆ์ต้องหันกลับมาอย่างนึกไม่ถึงว่าหญิงสาวจะรู้สึกแบบนี้

แต่เมื่อเห็นแววตาหล่อนดูไม่สบายใจ เขาก็นึกได้ว่าตัวเองยังไม่ตอบรับคำขอโทษหล่อนเลย

“คนเราทำพลาดกันได้...” เป็นการปลอบโยนและตักเตือนตัวเองในคราวเดียวกัน “แต่ก็ไม่ควรจะพลาดซ้ำบ่อยๆ”

“ค่ะ” น้ำรินยิ้มหวานให้ “ขอบคุณนะคะที่ไม่ถือสา ฉันเสียใจจริงๆ ค่ะที่เมื่อวานไม่ฟังคุณอธิบาย”

นัยน์ตาคู่สวยที่มีเงาสะท้อนของเขายูบในนั้นกำลังทำให้เจ้าเสือร้ายในใจประท้วง... อยากฉีกทุกกฎเกณฑ์ของความเป็นครูออกมาไล่ล่าหล่อนให้ตายสิ! เป็นความปวราณาอันรุนแรงที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนไหนมาก่อน ยิ่งกับลูกศิษย์ตัวเองด้วยแล้วยิ่งไม่เคย

อาจารย์หนุ่มจำต้องละสายตาจากใบหน้าน่ารักไปยังประตูลิฟต์
นึกอยากพาตัวออกไปให้พ้นจากมรสุมแห่งความเสนาหานี้ แต่หมายเลข
บนแผงควบคุมด้านข้างบอกว่าเพิ่งถึงชั้นห้าเท่านั้นเอง

“คุณเรียนคณะนี้หรือครับ” พยัคฆ์เริ่มหวังว่าหล่อนจะไม่ใช้ลูกศิษย์
เขาโดยตรง เพราะมันคงไม่ดีแน่ๆ ถ้าเขาต้องเห็นหล่อนปั่นเปียนในรัศมี
สายตา ทั้งๆ ที่ตัวเองยังเปลี่ยนความปรารถนาที่ผู้ชายพึงมีต่อผู้หญิงมา
เป็นความเอ็นดูแบบที่ครูมีต่อศิษย์ไม่ได้

“เปล่าหรือครับ” น้ำรินตอบอย่างแจ่มใส “ฉันเรียนอยู่คณะสาร-
สนเทศ แต่ลงเรียนวิชาของคณะวิทย์ เป็นเลือกเสรีอยู่หนึ่งตัว มีเรียนตีกอล์ฟ
แค่เช้าวันอังคารนี่ละครับ”

ชายหนุ่มเริ่มหายใจสะดวกขึ้น รู้สึกว่าสวรรค์ยังพอมีเมตตาอยู่บ้าง
เนื่องจากวิชาที่เขาสอนล้วนแต่ใช้ห้องเรียนที่ตึกนี้ หากเสี่ยงใช้ลิฟต์ช่วง
เปิดมิกซ์เช้าวันอังคาร เขาก็คงไม่ต้องเจอกระต่ายน้อยอีก ไม่นานความ
ปรารถนาภายในหัวใจเขาคงจางหายไปเอง

“ว่าแต่...” หญิงสาวกำลังจะถามว่าเขาจะทำอะไรที่มหาวิทยาลัย
เสี่ยงลิฟต์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

ทั้งสองหันไปมองประตูที่ค่อยๆ เปิดออก พยัคฆ์จึงถือโอกาสตัดบท
บอกลา

“ขอตัวก่อนนะครับ” ร่างสูงก้าวตรงไปตามทางเดินด้านขวามือของ
ตัวอาคาร แต่แล้วเขาก็เริ่มรู้สึกเหมือนมีใครบางคนเดินตามมาด้านหลัง
เมื่อเขาตัดสินใจหยุด เสียงฝีเท้านั้นก็หยุดเช่นเดียวกัน

ชายหนุ่มลงหันกลับไปมอง ภาพที่เห็นคือกระต่ายน้อยกำลังยืน
กอดตำราเรียนมองมาทางเขา ใบหน้าน่ารักทำเอาหัวใจเสียกระตุกเต้น
อยากรู้จักชื่อ อยากได้เบอร์โทรศัพท์ไว้ติดต่อภายหลัง แต่รูปแบบนิสัย
ที่หล่อนสวมกลับทำให้เขาหงุดหงิดกับจรรยาบรรณครูซึ่งสวนทางกับ
ความปรารถนาอยู่ร่ำไป

“คุณมีอะไรกับผมหรือเปล่า” เขาจำได้ว่าตอนอยู่ในลิฟต์หล่อนเหมือนจะพูดอะไร และหากมันสำคัญถึงขั้นที่ต้องเดินตามมาติดๆ ทั้งที่เลยเวลาเข้าเรียนคาบแรกแล้ว เขาก็จะสละเวลาเพื่อรับฟังหล่อนเป็นครั้งสุดท้าย ต่อจากนี้จะได้ไม่ต้องมาข้องเกี่ยวอะไรกันอีก

“เปล่าค่ะ” น้ำรินสายหน้าปฏิเสธ คิ้วหนาๆ ก็ขมวดเข้าหากันจนหล่อนอดคิดไม่ได้ว่า ทำไมเขาต้องหงุดหงิดด้วย “ก็แค่จะไปทางนี้เหมือนกัน”

พยัคฆ์ถึงกับเกือบไปนิดหน่อย แต่หล่อนไม่มีเรื่องอะไรให้เขาลำบากใจก็ดีแล้ว

เสื้อนุ่มไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่หมุนตัวเดินไปยังห้องที่อยู่หัวมุมอาคารเงียบๆ โดยมีเสียงฝีเท้าคู่เดิมดังตามมาเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่ท่าว่าจะเลี้ยวเข้าห้องเรียนไหน

เอ็มเก้าหนึ่งศูนย์... เอ็มเก้าหนึ่งหนึ่ง... พยัคฆ์ชักหน้าใจ กระทั่งหยุดเดินที่หน้าประตูห้องสุดท้าย หญิงสาวถึงได้หยุด และเมื่อเขาหันกลับมามองอย่างไม่คาดฝัน ประกายตากุ้งงาก็ไหววูบ สับสน

“คุณ...” น้ำรินอีกอึก พยายามหาคำตอบให้ตัวเองว่าเขามาทำอะไรที่มหาวิทยาลัย “อะ...อาจารย์พยัคฆ์หรือคะ”

ให้ตาย! พยัคฆ์จ้องคนตัวเล็กนิ่ง เพ่งรู้ว่าแท้จริงแล้วสวรรค์ไม่ได้เมตตาเขาเลยสักนิด เพราะวิชาเดียวในคณะวิทยาศาสตร์ที่หล่อนลงเรียนเป็นวิชาของเขา!

“เชิญครับ” ร่างสูงเปิดประตูนำเข้าไปในห้องเรียน รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังก้าวสู่นรกขุมที่ลึกที่สุดไม่มีผิด ขณะที่น้ำรินได้แต่ยืนตัวแข็งที่อกกะพริบตาปริบๆ อย่างอดคิดไม่ได้ว่า เหตุใดเขาถึงมีท่าทีแบบนั้น

ปากก็บอกว่าไม่โกรธ ไม่ถือสา แต่สีหน้าและแววตากลับเหมือนไม่พอใจ ไม่อยากรับหล่อนเป็น ‘ลูกศิษย์’ ด้วยซ้ำ

หญิงสาวทั้งโกรธทั้งน้อยใจ อยากหันหลังให้ห้องเอ็มเก้าหนึ่งสองแล้ว

เดินออกไปจากชีวิตเขาให้รู้แล้วรู้รอด แต่หล่อนลงทะเลเปียนเรียนวิชานี้
ไปแล้ว จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของการเป็นนักศึกษาที่ดีเพื่อจะได้
เรียนจบตามเวลา นั่นคือยอมรับว่าอีกครั้งเทอมต่อจากนี้ต้องเรียนกับ
อาจารย์ที่ไม่ชอบขี้หน้าหล่อน

อาจารย์พยัคฆ์ พยัคฆา!

3

ผู้หญิงต้องห้าม

หญิงสาวในชุดนิสิตกระโปรงพลีตยาวคลุมเข่ากำลังปิดประตูห้องเอ็มเก้าหนึ่งสองอย่างเบามือ ขณะที่นิสิตหญิงหลายคนต่างกำลังฮือฮา แอบกรีดในความหล่อของอาจารย์คนใหม่ที่กำลังวางสื่อการเรียนการสอนบนโพเดียม

หล่อหรือ? ก็อาจจะใช่ละ ตอนที่เจอเขาอีกครั้งในลิปต์ น้ำรินแอบคิดอยู่เหมือนกันว่าชายหนุ่มหน้าตาดีไม่น้อย ยิ่งรู้ว่าเขาไม่ใช่ใจระชากรกระเป๋าคูณป้า แต่มีน้ำใจไปช่วยเหลือนักเรียน หล่อนก็ยังชื่นชมความดีงามทั้งภายในและภายนอกของเขา

ทว่าเขาทำเหมือนไม่อยากเสวนากับหล่อน ทั้งยังมองเหมือนหล่อนไม่สมควรยืนอยู่ในรัศมีสายตาเขา ความชื่นชมในใจจึงค่อยๆ ลดลงไปทีละน้อย จนในที่สุดก็หมดเกลี้ยงตอนเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ยอมรับหล่อนเป็นลูกศิษย์

“สวัสดิ์ครับนิสิต ผมพยัคฆ์ หรือจะเรียกสั้นๆ ว่าอาจารย์เสือก็ได้” ชายหนุ่มเริ่มแนะนำตัวกับทุกคนอย่างเป็นกันเอง ผิดจากเวลาคุยกับน้ำรินลับลับ

คนมีคติติดตัวเลยยิ่งมั่นใจว่าเขามีทัศนคติที่ไม่ดีกับหล่อนแน่นอน แต่กระนั้นน้ำรินก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าเดินค้อมกายผ่านหน้าเขามา

ยั้งที่หนึ่งของตัวเอง ซึ่งเพื่อนสนิทวางหนังสือเรียนจองไว้ให้

ที่ที่หล่อนเคยนั่งเรียนอย่างมีความสุขทุกแปดโมงเช้าวันอังคาร ที่ที่หล่อนรู้สึกว่ามันสามารถรับฟังสิ่งที่อาจารย์บรรยายได้ชัดเจนที่สุด ที่ที่วันนี้หล่อนไม่อยากนั่งเอาเสียเลย

ที่ตรงกลางแถวสองของห้องสโโลป... ที่ตรงหน้าอาจารย์พอดีเบะ!

แล้วพออาจารย์พยัคฆ์เห็นหล่อนนั่งลงตรงนั้น ความแจ่มใสบนใบหน้าเขาก็พลันหายไปกว่าครึ่ง จนน้ำรินแนใจทะเลือยเปอร์เห็นได้ว่าเขาคงกำลังหงุดหงิดหล่อนที่บังอาจมานั่งขวางลูกตาเขา ถึงได้ต้องรีบเบือนหน้าไปทางนิสิตคนอื่น

เลือกที่รักมักที่ชัง! อาจารย์พยัคฆ์ไม่มีความยุติธรรมเอาเสียเลย

“ก่อนอื่นผมต้องขอโทษนิสิตทุกคนด้วยนะครับที่มาสายตั้งแต่วันแรก เมื่อวานเกิดอุบัติเหตุนิดหน่อย ผมเพิ่งได้ออกจากโรงพยาบาลเมื่อเช้า” อาจารย์พยัคฆ์ชี้แจงเหตุผล นิสิตบางคนซึ่งแอบปลื้มเขาตั้งแต่นาทีแรกที่ก้าวเข้ามาในห้องเรียนเลยอดอยากรู้ไม่ได้

“อุบัติเหตุอะไรหะคะอาจารย์” เสียงหวานใสนั้นทำเอาคนมีชันกติดหลังตัวแข็งทื่อ รู้สึกเหมือนห้องเรียนเย็นเฉียบราวกับช่องฟรีซ ทั้งๆ ที่ไม่มีใครลุกไปปรับอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศสักนิด น้ำรินอดกังวลกับคำตอบของเขาไม่ได้ เขาจะประณามหล่อนให้อายต่อหน้าเพื่อนๆ ไหม

โธ่เอ๊ย... ใครนะอุตริถามได้ หล่อนคงต้องเอาหนังสือเรียนกางปิดหน้าเป็นแน่แท้ ตอนอาจารย์พยัคฆ์บอกว่ามีใครบางคนในห้องนี้ไม่ดูตาม้าตาเรือ อยากทำตัวเป็นซูเปอร์วีแมน แต่ดันตีหัวเขาแทนที่จะตีหัวใจ

“กระต่ายก๊ด” เป็นคำตอบที่ทำเอาคนทั้งห้องตะลึง ก่อนจะค่อยๆ พากันหัวเราะครืน

“กระต่ายเนียนะคะอาจารย์” มีใครคนหนึ่งถามอย่างขบขัน เมื่อน้ำรินหันไปมองจึงเห็นว่าเป็นพวกของไอริน สาวมันประจำคณะ

วิทยาศาสตร์ที่ชอบพูดล้อเล่นกับอาจารย์เสมอ

“ครับ” พยัคฆ์ยืนยันด้วยรอยยิ้ม

หลายๆ คนเลยคิดว่าเขาเล่นมุก เพราะกระต่ายที่ไหนจะกัดจนหัวแตกแบบนั้น แต่คนที่รู้ที่อยู่แฉใจนี้สิ ร้อนๆ หนาวๆ อย่างประหลาดที่เขาไม่ประณามหล่อน บางทีคงเป็นอาการของคนทีหวาดผวว่าเขากำลังรอเอาคืนด้วยการกดเกรดหล่อนก็เป็นได้

แน่ละ! น้ำรินไม่ได้ชื่นชมเขาอีกหรือ... ใครจะชื่นชมผู้ใหญ่ไร้วุฒิภาวะที่ไม่ยอมให้อภัยเด็ก ทั้งๆ ที่เด็กขอโทษและพยายามรับผิดชอบด้วยการพาเขาไปโรงพยาบาลแล้ว

“อาละ ในฐานะที่ผมเพิ่งมาสอนพวกคุณเป็นวันแรก และยังเป็นครั้งแรกของผมด้วยที่อยู่ๆ ก็ต้องมาสอนนักศึกษากลางเทอม เรื่องกติกากการเข้าเรียนก็เอาตามที่อาจารย์แทนคุณเคยแจ้งไว้เลยก็แล้วกัน มาสายห้ามเกินสิบห้านาที และถ้าสายสามครั้งนับเป็นขาดหนึ่งครั้ง ขาดเกินสามครั้งไม่มีสิทธิ์สอบ” อาจารย์พยัคฆ์ทบทวนกติกา บ่งบอกให้รู้ว่าก่อนหน้านี้นี้เขาได้ศึกษาแผนการสอนของอาจารย์แทนคุณมาเป็นอย่างดี แต่ได้ชื่อว่า ‘แผน’ ก็คือแผน...

บางสิ่งบางอย่างในห้องเรียนไม่ได้ดำเนินตามแผนเสมอไป อาจารย์มาใหม่ถึงได้ต้องถามข้อมูลเพิ่มเติมจากนิสิตด้วย

“ตอนนี้เรียนถึงไหนกันแล้วครับ”

หลายคนกระตือรือร้นที่จะตอบ ทว่าบางคนก็ลืมนื้อหาที่เรียนไปบ้าง เนื่องจากเหตุผลที่มีนิสิตมาลงทะเบียนวิชานี้เป็นจำนวนมากไม่ใช่เพราะความสนใจในด้านดาราศาสตร์อย่างแท้จริงหรอก แต่เพราะอาจารย์แทนคุณต่างหากที่เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญ

เป็นที่รู้กันทั่วมหาวิทยาลัยเลยว่าอาจารย์แทนคุณหล่อ ใจดี ที่สำคัญคือโสด แม้ดาราศาสตร์เบื้องต้นจะเป็นวิชาเลือกของคณะวิทยาศาสตร์ ค่อนข้างยากต่อการเก็บหน่วยกิตเพราะข้อสอบที่ทำให้มีนง

แต่นิสิตหญิงหลายคนในห้องนี้ก็มาจากคณะอื่น

น้ำรินเองก็ด้วย หล่อนมาลงเรียนวิชานี้เพราะเห็นแก่คำขอร้องของเพื่อนหนุ่มหัวใจแหวนที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง แต่ดูท่าว่าตอนนี้เพื่อนหล่อนคงเปลี่ยนใจมาหาอาจารย์พยัคฆ์เหมือนสาว ๆ คนอื่นหมดแล้ว ถึงได้เอาแต่นั่งทำตาวาน มองอาจารย์ซักถามหัวข้อที่เรียนค้างไว้อย่างตั้งอกตั้งใจ

“จันเดียววันนี้เรามาต่อหัวข้อสุดท้าย ถ้ามีเวลาเหลือช่วงท้ายชั่วโมงจะได้ทบทวนหัวข้อที่จะใช้สอบกลางภาคด้วย แต่ตอนนี้สายมาสิบห้านาทีแล้ว ถ้ายังไม่ผมเช็กชื่อก่อนแล้วกันนะครับ จะได้ถือโอกาสทำความรู้จักพวกคุณไปในตัว” อาจารย์พยัคฆ์ยิ้มน้อยๆ หันไปหยิบแฟ้มบนโพเดียมมาเปิดขานชื่อนิสิตตามลำดับเลขประจำตัวอย่างแจ่มใส หากใครชื่อประหลาดหน่อยเขาก็มีเวลาถามความหมายเพื่อสร้างความคุ้นเคยกันไว้ บางครั้งก็ยังยิงมุกที่ทำให้หลาย ๆ คนหัวเราะได้ เว้นเสียก็แต่คนมีชนกติดหลังเท่านั้นที่ยังหัวเราะไม่ค่อยออก

“น้ำริน หินถึก” อาจารย์ขำนิดๆ ตอนอ่านนามสกุลหล่อน

แต่เมื่อเจ้าของชื่อค่อยๆ ยกมือขึ้นแสดงตัว แววดาเรียบนิ่งที่ไม่มีการเล่นด้วยเหมือนเมื่อครู ทำให้ น้ำรินรู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นกระต่ายไปแล้วจริงๆ ทั้งยังเป็นกระต่ายที่บังอาจไปกระตุกหมวดเสือเข้าอย่างจัง ไม่สิ มันอวดดีกว่านั้น เพราะมัน ‘กัดจมูกเสือ’ เลยต่างหาก!

‘เสือ’ ที่สามารถฆ่าและเกรดหล่อนได้ง่ายๆ ด้วยกรงเล็บของเขา!

“หล่ออะแก หล่อมาก...” หนุ่มหัวใจแหวนมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มยังคงชื่นชมเสียร้าย เอ๊ย! อาจารย์พยัคฆ์ไม่ขาดปาก ถึงแม้ตอนนี้จะเป็นเวลาพักรับประทานอาหารกลางวันแล้วก็ตาม “ตอนที่อาจารย์บังเอิญหันมาสบตาฉันนะ ความรู้สึกมันแบบ...เหมือนมีเสือกระโดดพุงมาตะปบหัวใจฉันเลยอะแก”

น้ำรินมองท่าทางเพื่อพอกเหล่านั่นอย่างอึ้งๆ สองสัปดาห์ก่อนหล่อน
ยังเห็นวิทยากรำครวญจะเป็นจะตายอยู่แท้ๆ ว่าอาจารย์แทนคุณลาออกไปแล้ว วิชาดาราศาสตร์เบื้องต้นก็ไม่มี ความหมาย พอเจออาจารย์พยัคฆ์
สองชั่วโมงเท่านั้นละ อาจารย์แทนคุณดูเหมือนหมดความหมายไป
ในทันที

“เป็นเอามากนะแกเนี่ย ฉันไม่เห็นว่าคุณจะเสียจะหล่นอะไร
ขนาดนั้นเลย” น้ำรินพูดตามความรู้สึกจริงๆ แต่หนุ่มหัวใจแหวงที่นั่นอยู่
ตรงข้ามกลับไม่เห็นด้วย

“แกใช้นิ้วโป้งล่างมองเหรอตว์ยุ่ง ถึงได้บอกว่าอาจารย์เสียของฉัน
ไม่หล่น”

“ไม่ได้บอกว่าไม่หล่น แค่ว่าไม่ถึงขนาดที่แกจะต้องเก็บเอามา
เพื่อก็อเท่านั้นแหละ”

เรื่องรูปร่างหน้าตานะหล่อนไม่ปฏิเสธหรอก อาจารย์พยัคฆ์จัดได้ว่า
หล่อมากๆ เลยละ เขามีควัหนาเข้มพาดเฉียงอยู่เหนือดวงตาคมคายชวนฝัน
มีจมูกโด่งที่รပ်พอดีกับกับริมฝีปากรูปกระจับ และเมื่อเขายิ้มแต่ละครั้ง
โลกทั้งใบก็เหมือนได้รับแสงอันอบอุ่นของดวงอาทิตย์ในยามรุ่งอรุณ

แต่การที่เขาปากไม่ตรงกับใจ ปากอภัย...ใจอคติ น้ำรินจึงอดคิด
ไม่ได้ว่า เขาหล่อแค่รูปลักษณะภายนอกเท่านั้น ใจไม่หล่อเลยสักนิดเดียว!

“คอยดูนะ! ถ้าฉันต้องชวดเกียรตินิยมอันดับหนึ่งเพราะวิชาของ
อาจารย์เสีย ฉันจะมาถือป้ายประท้วงหน้ามหาวิทยาลัย”

เกือบสี่ปีที่ผ่านมาน้ำรินตั้งใจเรียนมาโดยตลอด เกียรตินิยม
อันดับหนึ่งอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม แต่หากมีวิชาใดวิชาหนึ่งได้เกรดต่ำกว่าสี่
ต่อให้เกรดเฉลี่ยทั้งหมดผ่านเกณฑ์ของทางมหาวิทยาลัย น้ำรินก็จะมี
สิทธิ์ได้รับเกียรตินิยม

ใครจะหาว่าหล่อนยึดติดกับแค่กระดาษแผ่นเดียวก็ช่าง น้ำริน
โตมาในครอบครัวที่ฐานะทางการเงินไม่ค่อยดี ต้องทำงานส่งเสียตัวเอง

เรียนหนังสือ ความฝันของหล่อนจึงหนีไม่พ้นการมีงานดีๆ ที่มั่นคงทำ ซึ่งถ้าหล่อนจบด้วยเกรดเฉลี่ยสวยๆ มีเกียรตินิยมรับรอง เวลาสมัครงานย่อมมีภาษีดีกว่าคนประสพการณ์เท่ากัน แต่จบด้วยเกรดเฉลี่ยธรรมดา

“ระดับเอเกือบครบทุกวิชาอย่างแกเนี่ยจะชวด”

“ก็ถ้าอาจารย์บางคนอยากแก้ง...”

“อาจารย์เสีย?” วิทยามองไม่เห็นเหตุผลที่อาจารย์พยัคฆ์จะต้องเกลี้ยกดคะแนนเด็ก “อาจารย์ออกจะน่ารัก เป็นกันเอง สอนสนุกแล้วก็ใจดีด้วย อาจารย์จะมาแก้งแกทำไม”

ข้อดีต่างๆ ที่หนุ่มหัวใจแห้วหยิบยกมาปกป้องอาจารย์พยัคฆ์ทำให้น้ำรินยั้งหมั่นไล่เขา แต่หล่อนก็ต้องยอมรับว่าตลอดสองชั่วโมงที่เรียนดาราศาสตร์เบื้องต้นเมื่อเช้า การบรรยายของเขาไม่ได้เคร่งเครียดน่าเบื่อเลยสักนิด

น้ำเสียงเขาทุ้มน่าฟัง มุกตลกที่เขามีมาเป็นระยะๆ ก็ทำให้วิชาากๆ กลายเป็นวิชาสนุกสนานได้ไม่น้อยไปกว่าที่อาจารย์แทนคุณเคยสอน เพียงแต่ทุกครั้งที่เขาบังเอิญหันมาสบตาหล่อน แววตานิ่งขมิ้ม ไม่เหมือนกับที่ม่อนจินตคนอื่นๆ ก็ทำให้น้ำรินรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบขี้หน้า

“ไปดีกว่า” น้ำรินคร้านจะพูดเรื่องของเขานีก หล่อนยกจานข้าวตัวเองไปแยกเศษอาหารตรงที่เก็บภาชนะใกล้ๆ

“อ้าว...รีบไปไหนล่ะแก” วิทยามองตามเพื่อนสาวอย่างประหลาดใจเนื่องจากป้ายนี้ทั้งคู่ไม่มีเรียน

“ไปทำงานพิเศษ” หญิงสาวไม่พูดเปล่า กลับมารวบตำราเรียนเล่มต่างๆ ของหล่อนที่วางบนโต๊ะขึ้นกอดแนบอก

“งานพิเศษอะไร วันก่อนแกเพิ่งบอกฉันว่าพี่แนนเขาย้ายตามแฟนไปต่างจังหวัดแล้วไม่ใช่หรอ” วิทยาหมายถึงเจ้าของร้านซักรีดใกล้ๆ มหาวิทยาลัยที่น้ำรินเคยเป็นลูกจ้างประจำ แต่เพิ่งปิดกิจการไปไม่กี่วัน เพราะสามีเป็นข้าราชการต้องย้ายไปประจำอยู่ทางภาคใต้

“ก็ใช่ แต่คนอย่างฉันว่างงานนานๆ ได้เสียที่ไหนล่ะ แกก็รู้ว่ากังฟู เพิ่งออกจากโรงพยาบาล อาทิตย์ก่อนฉันกับยืมเพิ่งเอาค่าเช่าบ้านกับค่าเทอมไปจ่ายค่ารักษาเกือบหมด ถ้าไม่รีบหาเงินมาสำรองไว้ สิ้นเดือนมีหวังถูกอาม่าตำหนะๆ ยิ่งฉันยังหางานประจำใหม่ไม่ได้แบบนี้ ใครจ้างทำอะไรก็ต้องรับไว้ก่อน...” พลันสายตান้ำรินไหลออกไปเห็นรถประจำทางของมหาวิทยาลัยแล่นมารับส่งนิสิตหน้าอาคารคณะสารสนเทศศาสตร์พอดี “ไปก่อนนะเวียา ฉันไม่อยากเสียค่ามอเตอร์ไซด์”

“เฮ้ย! เดียว...” วิทยาหัวแต่ไม่ทันเสียแล้ว น้ำรินมัวแต่สาธยายภาระทางการเงินเสียยาวยืดจนลืมบอกด้วยซ้ำว่ารับงานอะไรไว้ เขาหรือก็อุตสาหะตั้งใจว่าถ้าช่วยได้จะตามไปแบ่งเบาเสียหน่อย “ชีวิตแก่นี่มันยุ่งสมชื่อจริงๆ ยาย ‘ตัวยุ่ง’ เฮ้ย”

ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยไปทางทิศตะวันตก ฉาบฟ้าทั้งผืนให้
กลายเป็นสีส้มอ่อนๆ และอีกไม่นานก็คงมืดสนิท แต่ในรั้วโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ยังมีเด็กชายกลุ่มเล็กๆ วิ่งไล่จับกันอยู่อย่างสนุกสนาน กระทั่งคนหนึ่งบังเอิญหันไปเห็นร่างบางในชุดนักศึกษาเดินใกล้เข้ามาทางสนามเด็กเล่น ริมฝีปากเล็กๆ ก็ยิ้มกว้าง

“แม่อุ่นมาแล้ว เย้! แม่อุ่นมาแล้ว” เด็กชายตัวน้อยผละจากเพื่อนๆ มากอดหญิงสาวไว้

“เป็นไงบ้างคับกังฟู วันนี้รอแม่อุ่นนานไหมเอ่ย” น้ำรินย่อถอยนั่งลงตรงหน้าลูก ก่อนจะหอมแก้มทั้งซ้ายและขวา “แม่อุ่นขอโทษนะคับที่มารับจ้างงานใหม่ของแม่อุ่นกว่าที่คิดเสียอีก”

ตั้งแต่ออกจากการเป็นลูกจ้างภายในร้านซักกรีด หญิงสาวไม่เพียงต้องยืนยืมแจกลินค่านานหลายชั่วโมง แต่ยังต้องตระเวนไปตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งผู้คนพลุกพล่านด้วย กว่าจะมาถึงโรงเรียนอนุบาลก็กินเวลานานโข ผิดกับเมื่อก่อนที่ทำงานใกล้ๆ มหาวิทยาลัย พอถึงเวลาโรงเรียน

เล็ก นายจ้างก็อนุญาตให้มารับกังฟูไปนั่งทำการบ้านรอในร้านได้

“แม่ยุ่งเหน้อยไหมคับ” เด็กชายไม่ตอบ แต่กลับถามในสิ่งที่ทำให้คนฟังชื่นใจเหลือเอ๋ย

“หายเหน้อยแล้วคับ” คนเป็นแม่สารภาพ “ไปเถอะ กลับบ้านเราดีกว่า เดี่ยวแม่ยุ่งจะได้ทำกับข้าวให้กิน”

“จั่งกังฟูไปเอากะเป๋าก่อนนะคับ” ว่าแล้วเด็กชายตัวน้อยก็วิ่งไปที่โต๊ะม้าหินหน้าอาคารเรียน ขณะน้ำรินลุกขึ้นยืนมองลูกค่อยๆ สะพายเป้อย่างไม่นึกเสียใจเลยที่มีเขา

ยอมรับว่าการทำงานหาเงินส่งตัวเองและลูกเรียนไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับหญิงสาววัยยี่สิบเอ็ดปีอย่างหล่อน แต่การต้องทิ้งเขาให้กำพรว้ากลับยากกว่า

บางทีคงเพราะกังฟูมีชะตากรรมบางอย่างคล้ายคลึงกับหล่อน น้ำรินจึงไม่อยากเห็นเขารู้สึก ‘ขาด’ เหมือนอย่างที่เคยรู้สึกมาก่อน

“กังฟูมาแล้วคับ” เด็กชายวิ่งกลับมาหาอีกครั้ง คุณแม่ยังสาวจึงจับมือป้อมๆ ที่ยื่นมาหาเพื่อพาเดินออกจากโรงเรียนอนุบาลด้วยกัน

สองคนแม่ลูกคุยเรื่องสัพเพเหระ แม้จะบังเอิญเห็นภารโรงหญิงกำลังประณามหล่อนทางสายตาเหมือนทุกๆ วันว่าเป็นเด็กใจแตก มีลูกก่อนวัยอันเหมาะสม น้ำรินก็ไม่คิดเก็บมาใส่ใจ เพราะหล่อนรู้ตัวเองดีว่าสิ่งที่ทำอยู่ทุกวันนี้ ‘ถูกต้อง’ หรือไม่ กระทั่งก้าวมาหยุดรอรถข้างโรงเรียนอนุบาล ประกาศรับสมัครงานแผ่นหนึ่งที่ติดอยู่บนป้ายรถเมล์กลับเรียกความสนใจจากน้ำรินได้ดีกว่า

ด่วน! รับสมัครแม่บ้าน พาร์ตไทม์-ฟูลไทม์ ทำงานในซอย 47

หญิงสาวยืม ซอย 47 อยู่ถัดจากบ้านหล่อนแค่สองซอยเท่านั้นเอง หล่อนตัดสินใจดึงกระดาษแผ่นนั้นมาพับเก็บใส่กระเป๋า

“อ้าว...เธอคะ เสียตายจริงเลยคะ” น้ำรินถอนหายใจเบาๆ ขณะยืนมัดผักบั้งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ครัวในทาวนเฮาส์กลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่ง

เมื่อครูพอมมาถึงบ้าน และไล่เจ้าตัวเล็กไปอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว คุณแม่มายังสาวก็ตระเตรียมอาหารค่ำ ก่อนจะนึกได้ว่าควรรีบโทร. ไปสมัครงานตามเบอร์ที่ได้จากประกาศตรงป้ายรถเมล์ ในนั้นระบุชัดเจนว่ารับสมัครแม่บ้านประจำอพาร์ทเมนต์ใกล้มหาวิทยาลัย เงินเดือนดูน่าพอใจอยู่มากโข แต่น่าเสียดายที่พอโทร. ไปจริงๆ เจ้าของอพาร์ทเมนต์กลับบอกว่าเพิ่งหยุดรับไปเมื่อปลายวันนี้

“ขอโทษทีนะหนู พอดีว่าฉันยุ่งๆ เลยยังไม่ทันได้ให้คนไปแกะประกาศออกนะ”

“ไม่เป็นไรคะ ขอขอบคุณนะคะ” น้ำรินตัดใจวางสายก่อนถอนหายใจเฮือก หล่อนอดสงสัยคิดว่าจะได้งานใหม่ใกล้ๆ ไบรပ်ไปส่งลูกชายง่าย ๆ เสียหน่อย แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวัง

ทันใดนั้น เสียงเปิดประตูบ้านดังขึ้น น้ำรินชะงักสักระยะจากพื้นที่ทำครัวผ่านห้องโถงตรงกลางบ้านไปดู ภาพที่เห็นคือหญิงสาวในชุดนักศึกษา มหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งยังมีใบหน้าเหมือนกันราวภาพสะท้อนของเงาในกระจก

น้ำทิพย์...พี่สาวฝาแฝดของหล่อนเอง

“กลับมาหนหรือยังยุ่ง” น้ำทิพย์ยิ้มพลางปลดกระเป๋าวางบนโต๊ะรับประทานอาหารในห้องโถง ตามด้วยตำราเรียนและเอกสารปึกใหญ่ที่หอบติดมือด้วย “ทำอะไรกิน มา...เค้าทำเอง”

แฝดคนพี่ชะงักหน้าดูผัดผักบั้งในกระทะแล้วออกปากอสาเนื่องจากปกติแบ่งหน้าที่กันชัดเจนว่าน้ำทิพย์เป็นคนดูแลเรื่องอาหารการกิน ส่วนน้ำรินคอยรับส่งกั๊งไปโรงเรียน แต่น้ำทิพย์ทำงานพิเศษเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านชาและกาแฟไวท์คราเวน กว่าจะเลิกงานก็ฟ้ามืด

แบบนี้

“จริงๆ ตัวเองเพิ่งกลับมา ไปนั่งพักก่อนก็ได้ แค่ว่าจะเสร็จอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก งานใหม่ตัวเองน่าจะเหนื่อยกว่าเค้าอีก” น้ำทิพย์
รับตะหลิวไปจัดการกับผักบุ้งที่ร้อนฉ่าอยู่ในกระทะ

แฝดคนน้องขยับไปยืนอยู่ข้างๆ เคาน์เตอร์ รู้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นห่วง
ที่อยู่ๆ หล่อนต้องเปลี่ยนงานกะทันหัน แถมยังเป็นงานที่ไม่ค่อยเป็นที่
เป็นทาง แล้วแต่ว่าบริษัทตัวแทนรับแจกลินค้าจะให้ไปอยู่จุดไหน หรือ
แจกลินค้าประเภทใด อย่างวันก่อนต้องแต่งตัวตามแบรนด์สินค้าด้วยก็จะ
ได้เงินพิเศษเพิ่มอีกนิดหนึ่ง แต่วันนี้ไปช่วยแจกใบปลิวเฉยๆ ก็ได้เงินน้อย
กว่า

นอกจากต้องปล่อยลูกให้เล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนจนเย็นแล้ว รายได้
ยังดูไม่ค่อยมั่นคงเอาเสียเลย...

“ว่าแต่...นั่นตัวเองเอาอะไรมาด้วย” น้ำรินเพิ่งเหลือบเห็นเอกสาร
ปึกใหญ่ที่พี่สาววางไว้บนโต๊ะคู่กับตำราเรียน “ปึกเบ้อเร่อเชียรว”

“งานแปล”

“โห...” แฝดคนน้องเบิกตากว้าง รีบไปหยิบเอกสารภาษาอังกฤษ
ทั้งหมดมาดูอย่างอดไม่ได้ “เยอะขนาดนี้จะไหวหรือ ช่วงนี้ใกล้สอบ
กลางภาคด้วยนะ งานต้องส่งเมื่อไร อืม”

“อาทิติยหน้า แต่ทำได้...” น้ำทิพย์ถอนหายใจนิดๆ “ขึ้นไม่รับ
มาคหาเงินไม่ทันจ่ายค่าเช่าบ้านอามาแน่ๆ ตัวเองก็รู้ว่าอามาโหด”

พูดเรื่องนี้แล้วน้ำรินก็พลอยหดหูตามไปอีกคน ก่อนหน้านี้อสองพี่น้อง
อาจลำบากที่ต้องทำงานไปด้วย เรียนไปด้วย ทั้งยังต้องส่งลูกชายต่าง
สายเลือดเรียนอีกหนึ่ง แต่ก็ไม่เคยสักครั้งที่จะจ่ายค่าเช่าบ้านไม่ตรงเวลา
กระทั่งช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมาไม่เหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น

กังฟูไม่สบาย ตัวร้อนจี๋ กินยาอะไร ใช้ก็ไม่ลดเลยสักนิด แฝดสาว
ตกใจเลยรีบพากังฟูไปโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชน

เมื่อหมอบอกว่าเป็นไข้เลือดออกและต้องแอดมิท วินาทีนั้นเลยไม่ทัน
มีใครคิดถึงเรื่องเงิน

มาคิดอีกทีก็ตอนกัฟว้อการเริ่มดีขึ้น สุดท้ายเลยต้องเอาเงินออม
เกือบทั้งหมดจ่ายเป็นค่ารักษา

“ฉันเดียวเค้าช่วยตัวเองแปลนะ จะได้เสร็จไวๆ” น้ำรินขันอาสา

“ตัวเองเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เดี่ยวกินข้าวเสร็จก็ไปอาบน้ำนอน
พักผ่อนเถอะ” น้ำทิพย์หันมายิ้มให้ ไม่อยากให้น้องสาวต้องหักโหม
ทำงานหนักเกินพอดี

“แต่ตัวเองก็เพิ่งเลิกงาน เหนื่อยพอๆ กับเค้าเหมือนกันแหละ”

“อย่างน้อยๆ เค้าก็ไม่ต้องไปส่งกัฟว้อที่โรงเรียนตอนเช้า เอาน่า...
ถ้าเค้าแปลไม่ทันจริงๆ จะรีบจิกตัวเองมาช่วยเลย” น้ำทิพย์รับปากอย่าง
รื่นรมย์ น้ำรินเลยพลอยหัวเราะตามไปอีกคนด้วย

แต่เด็กจนโตไม่ว่าจะเจอปัญหาอะไร พวกหล่อนมักช่วยเหลือกัน
ห่วงใยซึ่งกันและกันแบบนี้เสมอ บางทีคงเพราะสูญเสียมารดาไปตั้งแต่
ยังแบเบาะ ส่วนพ่อ...ไม่เคยเห็นหน้า และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่อนามสกุลอะไร
ต่างฝ่ายจึงรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเป็นครึ่งหนึ่งของจิตวิญญาณตัวเอง

เด็กแฝดสองคนเติบโตมาได้เพราะยาย... ท่านมีอาชีพรับจ้างทำ
ไม้กวาดอยู่ในอำเภอหนึ่งของเชียงราย ฐานะทางการเงินไม่ค่อยจะดีนัก
ยายเคยเล่าให้ฟังว่าแม่ขออนุญาตมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ โดยพักอยู่
กับอาจารย์ที่อาสาจะออกค่าเล่าเรียนให้ แลกกับการช่วยงานบ้านอาจารย์
เล็กๆ น้อยๆ แต่จบแค่มัธยมต้นก็เป็นอันต้องลาออก

แม่ท้อง...แต่ไม่ยอมบอกว่าท้องกับใคร สุดท้ายพอลคลอดพวกหล่อน
ได้ไม่ถึงปี เสียเงินนันทาของชาวบ้านก็สร้างความเจ็บปวดให้แม่จนตรอมใจ
ตายในที่สุด

พวกเขาหาว่าแม่ไปเสียทำให้ฝรั่งขำถน ใจแตก ใจให้ต่างชาติ
หลอกกินไข่แดงฟรีๆ เนื่องจากใบหน้าของเด็กแฝดไม่เหมือนคนไทยเสีย

ที่เดียวนัก นัยน์ตาเป็นสีน้ำตาลคล้ายเมล็ดอัลมอนต์ เวลายืนอยู่กลางแสงแดด เส้นผมที่ไม่ใช่สีดำสนิทจะเป็นประกายโดดเด่นกว่าเพื่อนคนอื่นๆ ในโรงเรียน เมื่อก่อนพอถูกเพื่อนล้อว่าลูกอีตึกใจแตก ลูกไอ้ขี้นก น้ำรินยังแอบงอแงอยู่บ่อยๆ ว่าทำไมพ่อต้องทิ้งหล่อนกับแม่ไปด้วย

แต่พอโตขึ้นเรื่อยๆ ความคิดก็เริ่มเปลี่ยน น้ำรินสนใจแค่คนที่ยังอยู่เคียงข้างกันเสมอมามากกว่า

“เรียบร้อย” น้ำทิพย์ตัดผักผักบุ้งใส่จานมาวางเสิร์ฟบนโต๊ะอาหาร แผลคนน้องก็เข้าไปสวมกอดอีกฝ่าย แล้วหอมแก้มพอดใหญ่

“เค้ารักตัวเองซะมัด”

“อารมณีนีไหน” อีกฝ่ายหันมาหรีต้ายิ้มๆ รวากับจะหาว่าพิเรนทร์

“อารมณีนรัก” ว่าแล้วก็หอมอีกหลายครั้ง “รักๆๆ”

“บ้า ขนลูก” น้ำทิพย์เบี่ยงหน้าหลบแกมหัวเราะ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “จริงสิ ได้ข่าวว่าอาจารย์พิเศษที่ย้ายมาสอนดาราศาสตร์หล่อนมากจริงไหม”

“โหย...เพิ่งมาเมื่อเช้า ความหล่อกระเด็นไปถึงคณะตัวเองแล้วเหรือ” น้ำรินปล่อยพี่สาวจากอ้อมแขน หน้าบูดกว่าตอนแรกนิดหนึ่ง แต่น้ำทิพย์วุ่นกับการหันไปล้างกระทะเลยไม่ทันสังเกต

“เพลินเล่าให้เค้าฟัง ตัวเองก็รู้...รายนั้นเจ้าแม่สำนักข่าวเมาท์ซี่ประจำมหาวิทยาลัย” หญิงสาวยิ้มอย่างช้าๆ เมื่อกล่าวถึงเพื่อนสนิทที่เรียนอยู่คณะมนุษยศาสตร์ด้วยกัน

ก่อนหน้านี้ น้ำทิพย์เคยพาเพลินตามาเที่ยวบ้านหลายครั้ง น้ำรินเลยสนิทกับเพลินตาพอๆ กับที่น้ำทิพย์เองก็สนิทกับวิทยาด้วย

“แล้วเป็นไง ตกลงอาจารย์เสียคนนี่หล่อออว่ากระจายแบบที่เพลินว่าเลยไหม” น้ำทิพย์หันกลับมาถามเรื่อยเปื่อยตามประสาคนได้ยินเสียงเล่าลือมาชนิดที่อาจจะเกินจริงอยู่สักหน่อย ทว่าลูกศิษย์ตัวจริงของอาจารย์เสียกลับเบือนหน้าหลบไปอีกทางเสียอย่างนั้น

“อย่าพูดถึงดีกว่า เค้าไม่ค่อยชอบ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ไม่ถูกชะตา” เป็นคำตอบที่ไม่มีเหตุผลเสียจนน้ำทิพย์ขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกได้ถึงอคติบางอย่างในใจของน้ำริน แต่แฝดผู้น้องเล็กจะหันหลังให้ด้วยการเดินไปรดน้ำแปลงผักสวนครัวเล็กๆ หน้าบ้าน

น้ำรินไม่ยอมถออธิบาย เพราะหน้าเขา หล่อนยังไม่อยากนึกถึงด้วยซ้ำไป

ในเมื่อขอโทษแล้วเขายังเจ้าคิดเจ้าแค้น เป็นผู้ใหญ่รู้ภูมิภาวะ ไม่ยอมให้อภัยเด็ก เรื่องอะไรหล่อนจะต้องขึ้นชมเขาเหมือนนิสิตคนอื่นๆ ด้วย นอกเหนือจากในชั่วโมงเรียนวิชาดาราศาสตร์เบื้องต้นที่ยังเหลืออีกแปดสัปดาห์ต่อจากนี้ ชาตินี้ขออย่าได้ต้องมาพบมาเจอกันอีกเลย!

4

เสือไม่กินผัก?

ไม่ใช่แค่น้ำรินคนเดียวหรอกที่รู้สึกแบบนั้น พยัคฆ์เองก็ไม่อยากพบเจอหล่อนอีกเลยเช่นกัน

ตั้งแต่นาทีแรกที่บังเอิญเจอกระต่ายน้อยสวมเครื่องแบบนักศึกษา เสือหนุ่มก็พยายามยุติความปรารถนาทั้งหมดที่เคยมีต่อหล่อน และบอกตัวเองว่าจะแค่อาจารย์ของหล่อนเท่านั้น แต่ความพยายามของเขาก็ล้มเหลวไม่เป็นท่าทุกครั้งที่หันไปเห็นหล่อนนั่งฟังบรรยายอยู่ในห้องเรียน

ดวงตาแป๋วๆ คู่นั้นทำให้หัวใจเสือต้องปั่นป่วน กระทั่งหมดชั่วโมงเรียนไปนานแล้ว กระต่ายน้อยก็ยังป่วนเปื้อนอยู่ในห้วงคำนึงเขา ตอนนี้ชายหนุ่มถึงได้ตัดสินใจขวนมฤคเณศรมานั่งดื่มในไนต์คลับย่านใจกลางเมือง เชื่อว่าบรรยายภาคศึกษาคักคงทำให้เขาลืมเรื่องน้ำรินไปได้บ้าง

ผู้หญิงไม่ได้มีคนเดียวในโลกเสียหน่อย! หากเขาเจอใครที่ถูกใจ พายุเสนหาที่วนเวียนอยู่ในใจคงค่อยๆ จางลงไปเอง

แต่ไม่...ไม่ว่าเขาจะมองไปทางผู้หญิงคนไหน เขากลับเห็นแต่ภาพที่ไม่น่าเป็นไปได้

กระต่ายน้อยทำให้ผู้หญิงคนอื่นๆ มีหัวเป็นแคร่รอด!

เสือไม่กินผัก...พยัคฆ์คิดว่าเขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ สุดท้ายเลยได้แต่คว้าแก้วเครื่องดื่มสีอำพันขึ้นมาดับความร้อนรุ่มที่สะสมอยู่ในอก

“หงุดหงิดอะไรของแก” หนุ่มลูกครึ่งที่นั่งอยู่ตรงข้ามประหลาดใจ
สังเกตมาสักพักแล้วว่าเสียรายนั่งมองไปรอบๆ คล้ายอยากล่าเหยื่อ แต่
กลับไม่ออกล่า ทั้งๆ ที่เขาก็เห็นว่ามีผู้หญิงหลายคนตรงกับสาวในแบบ
ที่พยัคฆ์ชอบ อีกทั้งบางคนยังส่งสายตาวานหายดมาให้

สายตาที่แค่พยัคฆ์เดินเข้าไปทำความรู้จัก ค็นนี่ก็จะได้เพื่อนใหม่
ไปนอนค้างที่บ้านอย่างง่ายดาย

อันที่จริงมฤคเณทร์ก็ไม่อยากสนับสนุนให้อีกฝ่ายทำตัวเสเพลช่วงนี้
แต่เพราะรู้จักนิสัยพยัคฆ์ดีว่าลองอยากทำอะไรจริงๆ ต่อให้เอาช้างทั้ง
โขลงมาจุดก็ไม่อยู่ เขาเลยคร้านจะห้าม

แน่นอน...นักธุรกิจหนุ่มไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะห้ามตัวเองเพียงเพราะ
เชื่อคำเตือนของเขาเมื่อวาน ไม่อย่างนั้นคงไม่ชวนมาสถานเริงรมย์แบบนี้
ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่ชอบเที่ยวกลางคืนเท่าไร

“ว่าไง” มฤคเณทร์ถามย้ำ เลิกคิดขื่นนิดๆ พร้อมยิ้มอย่างประหลาดใจ
ผิดจากพยัคฆ์ที่นอกจากยิ้มไม่ออกแล้วยังไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร

ตอบว่าเขากำลังมีจิตพิศواسงกาศศิษย์ตัวเองอย่างนั้นหรือ แค่คิด
ก็รู้สึกเห็นดั่งนั่งอยู่ไม่ไกล หากต้องบอกความรู้สึกอันไม่ถูกไม่ควรนี้ให้คน
รอบข้างรู้ เขายอมเอาขวดเหล้าตีหัวตัวเองให้ความจำเสื่อมไปเลยดีกว่า!

“เรื่องแม่บ้านที่ผมฝากพี่ช่วยหา ตอนนี้เป็นยังไงบ้างครับ” พยัคฆ์
เปลี่ยนหัวข้อสนทนาดีๆ หนุ่มลูกครึ่งจึงเดาได้ว่าน้องชายคงยังไม่อยาก
ให้ใครก้าวล้ำเรื่องส่วนตัวตอนนี้ และเขาก็ไม่ใช่คนชอบเข้าขี้ด้วย

“เลขาฯ ฉันกำลังหาให้อยู่ แก่จ้งแค่สองเดือนด้วย มันเลยยาก
ส่วนใหญ่ใครๆ ก็อยากได้งานระยะยาวทั้งนั้น” เป็นการอธิบายสั้นๆ
ที่พยัคฆ์เข้าใจได้ไม่ยาก

หลายปีมานี้ชายหนุ่มพักอยู่เชียงรายเป็นหลัก นานๆ ครั้งถึงมา
พักบ้านในกรุงเทพฯ แต่ส่วนใหญ่ก็พักไม่กี่วัน ที่ผ่านมามีปัญหาเรื่อง
ความสะดวก พยัคฆ์จ้างแม่บ้านของมฤคเณทร์ให้แวะเวียนไปปัดกวาด

เช็ดถูอยู่ทุกเดือน ทว่าพอต้องมาอยู่นานๆ ความเกรงใจก็ทำให้พยัคฆ์
อยากได้แม่บ้านของตัวเองมากกว่า

ที่บ้านเขากับมฤคเณทร์นะ ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ กันเลย

“นี่ฉันก็เพิ่งบอกเลขาฯ ไปว่าให้เสนอราคาเพิ่มหน่อยก็ได้ เพราะ
ฉันรู้ว่าแคงอยากได้เร็วๆ” นักธุรกิจหนุ่มรู้ดีว่าแต่เล็กจนโต พยัคฆ์แทบ
ไม่เคยต้องทำงานบ้านเองมาก่อน ใช่ว่าทำไม่เป็น แต่เรียกไม่ชอบทำจะ
ดีกว่า เมื่อต้องย้ายมาพักในกรุงเทพฯ คนเดียว แม่บ้านจึงเปรียบเสมือน
นางฟ้า ที่พยัคฆ์ต้องการให้มาเสริมสร้างความสะดวกสบายต่างๆ ภายใน
ที่อยู่อาศัย

“พี่คะ” พูดถึงนางฟ้า...นางฟ้าก็ปรากฏตัวในทันใด

แต่เมื่อสองหนุ่มที่กำลังคุยกันอยู่ในมุมสงบของไนต์คลับหันไป
มองทางต้นเสียง พวกเขาก็เห็นว่าเป็นนางฟ้าราตรี หล่อนยืนยิ้มหวาน
ให้พยัคฆ์ ก่อนจะถือวิสาสะนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน

“หน้าตาที่ดูเครียดจังเลย มีอะไรให้หนูช่วยไหมคะ” เสียงอ่อน
เสียงหวานของเจ้าหล่อนบอกชัดว่าพร้อมจะตามลูกคำไปทุกหนทุกแห่ง
ปกติพยัคฆ์ไม่รังเกียจผู้หญิงอาชีพแบบนี้ บางครั้งเขายังชอบเสียด้วยซ้ำ
ที่พวกหล่อนช่างเอาอกเอาใจและไม่เคยเรื่องมาก คืบไหนดก็ตามที่เขาเที่ยว
โดยไม่ได้ออกค่า เขามักกลายเป็นผู้ถูกล่าเสียเองเสมอ แต่เวลานี้เขากลับ
ไม่ยินดีที่จะให้หล่อนร่วมโต๊ะด้วย

ใช่ว่าหล่อนไม่สวย รูปร่างแฉ่ หรือพูดจาชัดหู ใบหน้าที่แต่งแต้ม
ด้วยเครื่องสำอางนั้นจัดได้ว่าสวยเสียวละ แต่เขากลับแปลกใจตัวเอง
เหลือเกินที่ตาพว้า รู้สึกอยากเห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลาหมดจดของน้ำริน

กระต่ายน้อย! หล่อนมีมนตร์วิเศษหรืออย่างไรนะ ถึงได้ครอบงำเขา
อยู่แบบนี้

“ผมกลับก่อนนะครับ” พยัคฆ์หันไปบอกลาหนุ่มลูกครึ่ง ก่อนจะ
ลุกโดยไม่สนใจด้วยซ้ำว่าคนที่เหลือจะประหลาดใจขนาดไหน เขารู้แล้วว่า

ตัวเองอยู่นานกว่านี้ไม่ได้ เสื่อห่มไม่ยอกตอกย้าตัวเองอีกต่อไปว่า
กระต่ายน้อยได้เข้ามาซุกขนอยู่ในหัวใจเขาจนผู้หญิงอื่นมีสภาพไม่ต่าง
จากแคร่รอต!

แคร่รอตไร้ส่วนโค้งเว้า ยิ่งมองยิ่งไม่น่าพิสมัย

บ้าซะมัด! ผักไม่ใช่อาหารเสื่อ

หล่อนไม่ควรมาที่นี่หรือเปล่า

น้ำรินมองชายที่ขาวยาวอย่างไม่มั่นใจ เมื่อต้องเดินผ่านคณะ
วิทยาศาสตร์พร้อมกับวิทยา ทั้งสองเพิ่งออกมาจากสำนักหอสมุดกลาง
ซึ่งเป็นอาคารฝั่งตรงข้าม ช่วงพักกลางวันแบบนี้ความหวาดให้ต่างฝ่าย
ต่างคร้านจะหิวท้องกลับไปถึงคณะสารสนเทศศาสตร์

เป็นเรื่องปกติของทั้งคู่เวลามาทำงานที่สำนักหอสมุด มักจะแวะ
กินอาหารที่ตึกเอ็ม แต่วันนี้น้ำรินกลับรู้สึกไม่ปกติเอาเสียเลย เพราะพอ
ก้าวเข้าเขตคณะวิทยาศาสตร์ หล่อนก็พริ้งพริ้งเหมือนตัวเองบุกถิ่นเสือ

“เดี๋ยวแกลไปซื้อก่อนเลยแล้วกัน จันเจ๋อเข้าศึกใจมืดแปดด้านวู่วว! อู๊!”
วิทยาสะดุ้ง วิ่งพรวดเข้าห้องน้ำชายแบบที่น้ำรินไม่ทันได้ท้วง แต่เอาเข้า
จริงหล่อนก็ไม่ควรท้วงตอนเพื่อนกำลังทุกข์

โถ่เอ๋ย... หญิงสาวถอนหายใจเฮือก สอดส่องสายตาไปทาง
โรงอาหารแล้วก็ปลอบใจตัวเองว่าโลกคงไม่กลมจนน่าเกลียดเกินไป เวลา
เที่ยงกว่าๆ แบบนี้อาจารย์ส่วนใหญ่มักออกไปรับประทานอาหารข้างนอก
หรือไม่ก็สั่งให้แม่ครัวเอาขึ้นไปส่งที่ห้องพักครูมากกว่า อาจารย์เสื่อคง
ไม่มาโผล่ในโรงอาหารง่ายๆ หรือ

หรือต่อให้มาจริง หล่อนก็ไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย!

รวบรวมพลังความกล้าหาญให้ตัวเองเรียบร้อย น้ำรินก็ตรงไปยัง
ร้านขายอาหารตามสั่งเจ้าประจำ รออยู่พักหนึ่งเมื่อได้ของโปรดตาม
ความต้องการ หญิงสาวถึงค่อยกวาดตามองหาที่นั่ง

แน่นอน มันค่อนข้างหายากเนื่องจากมีนิสัยมาใช้บริการโรงอาหารเป็นจำนวนมาก พอหันไปเห็นโต๊ะตัวหนึ่งกำลังว่าง น้ำรินจึงไม่รอช้าที่จะก้าวไปจับจอง

น่าเสียดายที่ยังไม่ทันถึงครึ่งทางด้วยซ้ำ นิสิตชายร่างสูงราวร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรก็ถือจานข้าวไปนั่งลงเสียก่อน

น้ำรินชะงัก เชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจจะแย่ง สังเกตจากที่เขาเดินมาจากทิศทางเดียวกับหล่อน แต่กลับไปถึงก่อน นั่นหมายความว่าเขาเห็นโต๊ะตัวนั้นก่อนหล่อนด้วยซ้ำ

ดวงตากลมโตเริ่มมองหาที่ว่างอื่นในบริเวณใกล้เคียงอีกครั้ง แต่เมื่อหาไม่ได้ และเห็นว่านิสิตหนุ่มมาเพียงลำพัง ความเป็นคนง่าย ๆ จึงทำให้น้ำรินตัดสินใจเดินไปหาเขา

“นั่งด้วยคนได้ไหมคะ” หล่อนยิ้มขออย่างแจ่มใส

“เชิญครับ” ชายหนุ่มหันมากล่าวไม่ทันไร ดวงตากลมโตก็เบิกกว้างอย่างตกตะลึง

“อาจารย์เสีย!” น้ำรินอุทาน ไม่คิดว่าจะเป็นเขา ตอนเห็นจากด้านหลังไกลๆ เสื้อเชิ้ตสีขาวยกกับกางเกงสแล็กส์ทำให้เข้าใจว่าเขาเป็นนิสิต แต่หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาถอดสูทวางไว้บนเก้าอี้ว่างตัวข้างๆ

ช่วยแล้วไหมล่ะ เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเลยต้องมาเจอตาเสียเข้าไป!

“สวัสดีค่ะ” น้ำรินค่อยๆ วางจานข้าวกับตำราเรียนลง ยกมือไหว้ชายหนุ่มอย่างไม่แน่ใจนักว่าควรทำอย่างไรต่อไป

สีหน้าและแววตาเรียบนิ่งของเขายากจะคาดเดาความรู้สึกได้ ยิ่งเขาหันไปหยิบซ้อนกับส้อมโดยไม่พูดอะไร น้ำรินก็แน่ใจทันทีว่าเขาไม่อยากจะให้หล่อนนั่งร่วมโต๊ะด้วย

“วันนี้ไม่มีเรียนตึกนี้ไม่ใช่หรือครับ”

นั่นปะไรล่ะ! แค่ว่าประโยคแรกก็จับผิดกันซึ่งๆ หน้าเลยเชียว

ลูกศิษย์สาวแอบขมวดคิ้วนิดๆ หากไม่ใช่เพราะกลัวถูกเขาเพ่งเล็ง

มากไปกว่าเดิม หล่อนอาจยอมเสียมารยาทด้วยการหันหลังไปหาโต๊ะอื่นๆ
นั่ง แทนการนั่งลงตรงข้ามเขาก็เป็นได้

“หนูมาทำรายงานที่ห้องสมุด...ก็เลยแวะมาค่ะ” น้ำรินบอกตาม
ตรงพลางหยิบซองส้มขึ้นมาเตรียมลงมือรับประทานอาหาร แต่พอ
บังเอิญเหลือบไปเห็นแพะไข่วิวใส่ใบโพธิ์พาโปะอยู่บนจานข้าวของเขา
หญิงสาวก็ถึงกับชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง

ริมฝีปากอิมชยบิ้ม ลืมไปเสียสนิทว่าเมื่อครู่ยังอยากวิ่งหนีเสีย

“อาจารย์ชอบกินไข่วิวใบโพธิ์พาหรือคะ”

พยัคฆ์จำต้องเงยหน้าขึ้นจากมื้อมีอกกลางวันของตัวเองตามมารยาท
แต่เมื่อสบตาที่กำลังแวววาวอย่างสดใสของหล่อน หัวใจเขาก็พลันกระตุก
ไหว

“ครับ” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แปลกใจว่าอยู่ดีๆ เจ้าหล่อนถาม
ทำไม “รู้สึกว่ามันหอมดี”

“เหมือนกันเลยคะ หนูก็ชอบที่มันหอม” หญิงสาวเหลือบตามอง
จานข้าวตัวเอง พยัคฆ์จึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเป็นเมนูเดียวกัน “ตอนเด็กๆ
คุณยายหนูชอบทำให้กินบ่อยๆ แต่พอคุณยายเสียก็ไม่เคยเจอใครทำได้
ถูกใจเลย ถ้าไม่รวมพี่สาวหนูที่โตมากับคุณยาย ก็มีแค่ร้านนี้แหละค่ะที่
ทำได้อร่อยถูกปาก หนูก็เลยตั้งใจมาก...มาห้องสมุดที่ไรเป็นต้องแวะมา
กินตลอดเลยคะ”

น้ำรินเปลอชวนคุยอย่างสนิทสนมราวกับเห็นชายหนุ่มเป็นสมาชิก
ในครอบครัวไปแล้ว เนื่องจากไม่บ่อยนักที่จะเจอคนชอบกินข้าวไข่วิว
ใส่ใบโพธิ์พาเหมือนกัน แต่การที่น้ำรินยิ้มกว้าง แล้วเขาเอาแต่นั่งมอง
หล่อนนิ่งๆ โดยไม่มีแว่วว่าจะยิ้มตอบ ดวงตาเคร่งขรึมคู่นั้นก็ทำให้รอยยิ้ม
ของน้ำรินค่อยๆ เกือไปในที่สุด

รู้ทั้งรู้ว่าอาจารย์เสียไม่ชอบขึ้นหน้าแล้วยังจะเสนอหน้าไปชวนเขา
คุยอีก!

น้ำรินเพิ่งจุกคิดได้ว่าหล่อนอาจกำลังสร้างความรำคาญใจให้ พยัคฆ์ สุดท้ายเลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ แล้วก็ลงหยิบช้อนกับส้อมขึ้นมาตัก ไข่เจียวแฉ่ำๆ

หาฐิ์ไม่ว่านอกจากหล่อนจะไม่ได้สร้างความรำคาญใจสักนิดแล้ว ชายหนุ่มยังปรารถนาจะทำทุกวิถีทางให้หล่อนมามี้มใกล้ๆ เขาทุกเช้า มาเจี๊ยวแจ่วใกล้ๆ โบหุเขาทุกคำ มาเป็นผู้หญิงของเขาทุกคืนวัน เพียงแต่ลึกๆ ก็รู้ว่ามันไม่เหมาะสมที่จะคิดกับน้ำรินแบบนั้น เขาถึงต้องซ่อน ความปรารถนาทั้งหมดไว้ภายใต้แวตตานิ่งขรึม

“เออ...อาจารย์ไม่กินหรอคะ” น้ำรินอีกอึก เห็นเขาเอาแต่นั่งมองมา หล่อนยิ่งกังวลว่าตัวเองจะกลายเป็น ‘ที่ซัง’ มากไปกว่าเดิม

“ผมอิ่มแล้ว” เป็นคำตอบที่ทำเอาหญิงสาวตะลึง หล่อนเหลือบ มองข้าวไข่เจียวใบโหระพาในจานเขา ก็เห็นว่าเพิ่งตักกินไปแค่คำเดียว “ขอตัวก่อนนะครับ”

พยัคฆ์ลุกไปเก็บจานไว้ในที่จัดวางภาชนะ น้ำรินได้แต่กะพริบตา บริบๆ อย่างงุนงง ไม่อยากคิดในแง่ร้ายว่าเขารำคาญหล่อนถึงขั้นทนนั่ง ร่วมโต๊ะด้วยไม่ได้ แต่หล่อนก็คิดไม่ออกว่าทำไมอยู่ๆ เขาถึงต้องลุกไป ทั้งที่ยังกินข้าวไม่หมดจาน

อาจารย์เสื่อวยทอง! เข้าใจยากเสียจริง

เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนดังขึ้น น้ำริน พับเรื่องอาจารย์หนุ่มไว้ชั่วคราว หล่อนก็เปิดกระเป๋าสะพายข้างใบเก้ง หยิบออกมาดูเบอร์ ก่อนจะค้นว่าเป็นเบอร์ของอพาร์ทเมนต์ที่หล่อนเคย ติดต่อไปสมัครงานแม่บ้านเมื่อวันก่อน...โทร. มาทำไมอีกนะ

“สวัสดีค่ะ” น้ำรินรับสายด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“หนูคนที่โทร. มาสมัครงานแม่บ้านเมื่อวันอังคารหรือเปล่าจ๊ะ”

“ค่ะ” หล่อนตอบรับพลางขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย “มีอะไร หรือคะ”

“มีจ๊ะ พอตีตอสนี้ฉันอยากได้แม่บ้านเพิ่มอีกหนึ่งคน น้องสาวฉัน เพิ่งโทร. มาบอกเมื่อกี้เองว่าเธอกำลังหาแม่บ้านให้เพื่อนเจ้านายที่เพิ่ง ย้ายมาจากต่างจังหวัด แต่ไม่ได้ทำที่ออฟฟิศมันจะดีนะ จะต้องไปทำที่บ้าน เขา อยู่ชอยถัดจากออฟฟิศของฉันประมาณสองป้ายรถเมล์ ถ้า หนูสนใจ ฉันก็อยากให้เข้ามาคุยรายละเอียด”

“สนใจสิคะ” น้ำรินยิ้มกว้าง สองป้ายรถเมลินับว่าไม่ไกลกว่าเดิม สักเท่าไร แต่ดีใจได้ไม่ทันไรก็เพิ่งนึกได้ว่าการไปทำงานที่บ้านอาจต้องอยู่ ประจำกับนายจ้าง “แต่...หนูค้างไม่ได้นะคะ และหนูก็ยังเป็นนักศึกษา ด้วย ทำได้แค่ช่วงวันหยุดกับหลังเลิกเรียน ไม่ทราบว่าจะทางนั้น...”

“ไม่มีปัญหาจ๊ะ ที่ฉันโทร. หาหนูก็เพราะหนูบอกว่าอยากได้งาน แบบพาร์ทไทม์นี่ละ เพื่อนเจ้านายของน้องสาวฉันคนนี้จะมาอยู่แค่สอง เดือน แล้วค่อนข้างชอบความเป็นส่วนตัวมาก ถ้าหนูค้างไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ขอแค่เป็นงานก็พอ ส่วนเรื่องเงินเดือน...” อีกฝ่ายรีบชี้แจงรายละเอียด ที่ทำให้น้ำรินยิ้มได้ จำนวนเงินนั้นอาจไม่มากมาย แต่ถ้าเทียบกับงานที่ ทำอยู่ตอนนี้แล้ว หล่อนไม่จำเป็นต้องตะลอนๆ ไปแจกลินค้าไกลๆ และ ยังอุ่นใจว่าจะมีรายได้ที่มั่นคงตลอดสองเดือนด้วย

“งั้นตกลงค่ะ ให้หนูเอาเอกสารเข้าไปให้ดูเมื่อไรดีคะ”

ต่อให้หล่อนจะโชคช่วยที่ต้องเรียนกับอาจารย์เสือวัยทองไปอีก ครึ่งเทอม หล่อนก็ยังโชคดีที่ได้งานประจำใกล้ๆ บ้านแล้ว

นี่แหละ โบราณถึงว่าไม่มีใครช่วยชั่วช่วยชาก็ได้ตลอด ฟ้าหลังฝน ย่อมสดใสเสมอ

แดดอบอุ่นในตอนสายของวันเสาร์ทอดทอดอาบไล่ฝนน้ำ อันกว้างใหญ่ในบึงกว้าง ติดกันนั้นคือบ้านเดี่ยวสองชั้นสไตล์โมเดิร์น พยัคฆ์เย็นคุ้ยโทรศัพท์สายสำคัญอยู่ที่ห้องทำงานซึ่งผนังริมหน้าต่างด้วย กระดาษใส แต่ตอนนี้เขาเปิดประตูบานเลื่อนออกกว้าง ก้าวออกไปยืน

รับลมเย็นสบายของเหมันตฤดูบนระเบียงพื้นไม้แทนการใช้เครื่องปรับอากาศ

“แม่เลี้ยงบุศราคัมกับนายบุรีไม่ได้แวะไปรบกวนคุณตาที่ไร่อีกทีแล้วละครับ ถ้ายังไ้ช่วงนี้คงต้องเหนื่อยอาเพลิงหน่อย ผมรบกวนด้วยนะครับ” ชายหนุ่มยกแก้วกาแฟร้อนในมืออีกข้างขึ้นจิบขณะฟังปลายสายพูด

เพลิงเป็นหัวหน้าคนงานประจำไร่ดวงสุตา ทั้งยังเป็นคนที่ตาของเขาไว้ใจมากที่สุด ตอนนี้เขาก้าวเข้าไปรับไม้ต่อทางธุรกิจ ชายวัยห้าสิบเศษคนนี้จึงกลายมาเป็นพี่ปรึกษาคนสนิทเขาโดยปริยาย และหากไม่ใช่เพราะเห็นแก่ดอกเตอร์สาวที่เคยมีน้ำใจกับคนในครอบครัว พยศม์คงไม่เดินทางลงมาพักอยู่กรุงเทพฯ นานๆ ในเวลาที่สถานการณ์บางอย่างทางไร่ยังไม่ค่อยน่าไว้วางใจแบบนี้

“ครับ ขอบคุณอาเพลิงมาก แต่ถ้ามีเรื่องด่วนอะไร ติดต่อผมได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” จบการสนทนาเรียบร้อย ชายหนุ่มก็เก็บอุปกรณ์สื่อสารลงกระเป๋าทาง

อากาศเย็นสบายยามเช้าทำให้เขายังไม่อยากจะรีบกลับเข้าไปทำงานในห้องเก่าๆ ร่างสูงยืนทอดสายตามองทัศนียภาพอันร่มเย็นไปพลางๆ ระหว่างขบคิดเรื่องที่เพิ่งคุยกับเพลิงเมื่อครู่ แต่เมื่อบังเอิญเหลือบไปเห็นแปลงผักสวนครัวของบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ถัดไปจากบึงกว้าง ต้นโหระพาที่ขึ้นเรียงรายเป็นแนวสวยก็ได้้นำพาใบหน้าน่ารักของน้ำรินมาปรากฏในหัวใจเขา

ริมฝีปากหยักลึกขยับยิ้ม ไม่อยากเชื่อเลยว่าเรื่องรสมองต่างๆ กำลังถูกหล่อนละลายไปเป็นฟองอากาศ

“หนูก็ชอบที่มันหอม ตอนเด็กๆ คุณยายหนูชอบทำให้กินบ่อยๆ แต่พอคุณยายเสียก็ไม่เคยเจอใครทำได้ถูกใจเลย ถ้าไม่รวมพี่สาวหนูที่โตมากับคุณยาย ก็มีแค่วันนี้แหละค่ะที่ได้อร่อยถูกปาก หนูก็เลยติดใจมาก...มาห้องสมุดทีไรเป็นต้องแวะมากินตลอดเลยคะ”

แล้วถ้าเขาทำได้ร่อยถูกปาก น้ำรินจะ ‘ติดใจ’ เขาบ้างไหมนะ
เป็นประโยคที่เขาอยากถามหล่อนเสียเหลือเกิน แต่แล้วอยู่ๆ ภาพ
ต้นโหรพาที่งอกงามทั้งหมดก็ค่อยๆ สูงใหญ่ขึ้นกลายเป็นต้นจ้าว!

ให้ตายสิ! อาจารย์หนุ่มฮึดฮัดกับภาพในจินตนาการที่แตกกระเจิง
เพราะจิตสำนึกด้านดีร้องเตือน เขาเดินกลับมายังโต๊ะที่เปิดโน้ตบุ๊กทิ้งไว้
เชื่อว่าหากใช้สมาธิกับการทำงานคงทำให้ตัวเองหยุดคิดนอกลู่ นอกทาง
ได้บ้าง

มือหนาวางแก้วกาแฟบนโต๊ะ ตามแผนการสอนเดิมของอาจารย์
แทนคุณ หลังสอบกลางภาคเขาต้องพานิสิตไปค่ายดาราศาสตร์ เข้านี้
เลยตั้งใจอ่านแผนกิจกรรมดูคร่าวๆ เพื่อปรับปรุงให้เข้ากับแนวทางของ
ตัวเอง ทว่ายังไม่ทันนั่งลงเพื่อเริ่มต้นทำอะไร เสียงกริ่งประตูบ้านกลับ
ดังขึ้นเสียก่อน

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว แปลกใจว่าใครกันมาพบเขาแต่เช้า กระทั่งฉุกคิด
ได้ว่าอาจเป็นแม่บ้านที่เลขาฯ ของมฤคเณทร์นัดไว้ให้ ร่างสูงในชุดลำลอง
สบายๆ ก็ไม่รอช้าที่จะก้าวผ่านประตูเชื่อมระหว่างห้องทำงานไปยังห้องโถง
เขาเปิดประตูรับ ก่อนโบยหน้านำรักของหญิงสาวที่เขาเพิ่งผลัด
ออกไปจากห้วงคำนึงหมาดๆ จะทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะทันทีทันใด

“อาจารย์เสื้อ!” น้ำรินอุทาน ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างไม่คาดฝัน
แต่กระนั้นหล่อนก็ยังมีสติมากพอที่จะค่อยๆ กระพุ่มมือไหว้เขา “สวัสดีค่ะ”

“คุณมาได้ยังไง” ชายหนุ่มเป็นฝ่ายถาม สีหน้าขุ่นงันไม่ต่างจากกัน

“เออ...หนูเป็นแม่บ้านที่ถูกจ้างให้มาทำความสะอาด หนูคิดว่า
ตัวเองดูแลที่ไม่ผิด แล้วก็...บ้านเลขที่นี้นี่นา” ประโยคหลังน้ำรินคล้าย
พึมพำกับตัวเองมากกว่า หล่อนก้มดูแผนที่ในมือ ท่าทางเหมือนยังไม่
อยากเชื่อในความบังเอิญที่เกิดขึ้น

แล้วกันสิ! พยัคฆ์กลอกตาขึ้นมองฟ้า ไม่อยากเชื่อเช่นกันว่ายิ่ง
เขาพยายามเป็นคนดีมากเท่าไร สวรรค์กลับยิ่งส่งหล่อนมาบ้านปูนจืดใจ

เขามากเท่า นั้น

“ไม่ผิดหรอก ผมนี่แหละที่ต้องการแม่บ้าน” ชายหนุ่มถอนหายใจ
นิดๆ มองใบหน้าน่ารักที่กำลังหัวเราะแหยะ

“แบบนี้สิคะ...ป้าทาโกรัสถึงได้บอกว่าโลกกลม”

ไม่ช้า! ถ้าป้าทาโกรัสเป็นนักวิทยาศาสตร์คนแรกที่ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับ
โลกกลม และโคเปอร์นิคัสเป็นนักดาราศาสตร์คนแรกที่สามารถพิสูจน์
ได้ว่าโลกกลม เขาก็คงเป็นอาจารย์สอนดาราศาสตร์คนแรกๆ ที่เชื่อว่าโลก
ไม่ได้กลมแบบธรรมดา แต่ว่าทั้งกลมและแคบยิ่งกว่าลูกปิงปอง!